

TREZITI-VĂ!

ANUL 1949 A FOST
UNUL VIOLENT PENTRU
COLUMBIA, ANUL 1950
VA FI UNUL NESIGUR

Violența politică își ia plata cu sutele

ÎN SPATELE MACHIAJULUI
DE LA HOLLYWOOD

Se scrie happy-end la visele lui de pe celuloid, dar acestea nu sunt multe
pentru visătorii care ajung acolo

TORTILLA, PÂINEA CEA DE
TOATE ZILELE

Să-ți faci pâinea cu sudoarea frunții

EȘECUL CONFUCIANISMULUI

O trecere în revistă a religiei milioaneilor de oameni

MISIUNEA ACESTEI REVISTE

Sursele de știri care vă pot ține treji la chestiunile vitale trebuie să fie libere de cenzură și interese egoiste. „Treziți-vă!” nu are restricții. Ea recunoaște faptele, le face față, este deschisă în fața realităților publice. Nu este legată de ambiții sau obligații politice; este nestingherită de agenți de publicitate; este nepărtinitoare față de crezurile tradiționale. Această revistă se păstrează liberă, ca să vă poată vorbi liber. Dar ea nu abuzează de libertate; își păstrează integritatea față de adevăr.

„Treziți-vă” folosește surse obișnuite de știri, dar nu este dependentă. Proprii ei corespondenți se află pe toate continentele, în sute de națiuni. Rapoartele ei necenzurate ajung la voi, din cele patru colțuri ale pământului, prin aceste coloane. Punctul de vedere al acestei reviste nu este limitat, ci internațional. Ea este citită în multe națiuni, în multe limbi, de persoane de toate vârstele. În paginile ei sunt trecute în revistă multe domenii de cunoștință: guvernare, comerț, religie, istorie, geografie, știință, condiții sociale, minuni ale naturii, deoarece aria ei de acoperire este la fel de vastă precum pământul și la fel de înaltă precum cerurile.

„Treziți-vă” se dedică principiilor drepte, să demaște dușmani ascunși și pericole subtile, să apere libertatea pentru toți, să mângâie pe cei care plâng și să-i întărească pe cei deznădăjduiți de eșecurile unei lumi delincvente, reflectând singura speranță pentru stabilirea unei drepte Lumi Noi.

Familiarizați-vă cu „*Treziți-vă*”! Rămâneți treji, citind „*Treziți-vă*!”

PUBLICATĂ BILUNAR DE

WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC

Cuprins

Anul 1949 a fost unul violent pentru Columbia, anul 1950 va fi unul nesigur... 4

Poziția preoților catolici..... 5

Ce se poate spune despre președintele ales
Gomez?..... 7

Ieșirea din anul 1949, intrarea în anul
1950..... 8

Multiplele întrebuințări ale bambusului..... 9

În spatele machiajului de la Hollywood..... 11

Cursa închinării la Hollywood..... 11

Marihuana slăbește planul..... 14

Cu siguranță nu sunt toți răi..... 15

Delincvența adulților din Duncan hrănește delincvența juvenilă..... 16

Napoli, un loc al frumuseții și al
mizeriei..... 18

Viclenia Muntelui Vezuviu..... 19

Pompeii, trecut și prezent..... 20

Tortilla, pâinea cea de toate zilele..... 23

Primii fabricanți ai hârtiei..... 25

Noi articole despre închinare..... 26

Anunțuri inedite despre natură..... 27

Eșecul Confucianismului..... 29

Evoluția Confucianismului..... 31

„Cuvântul Tău este adevărul!”..... 34

Cuvântul scris versus tradiție..... 34

Festivitatea de absolvire a celei de-a pais- prezecea clase a Gileadului..... 37

Retrospectivă asupra lumii..... 38

TREZITI-VA!

„Este timpul să vă treziți!” – Romani 13:11

Volumul XXI

Brooklyn, N.Y., Martie 22, 1950

Numărul 6

Anul 1949 a fost unul violent pentru Columbia, anul 1950 va fi unul nesigur

De la corespondentul *Treziti-vă!* din Columbia

Cu adevărat, anul 1949 a fost unul istoric pentru Columbia. Sute, poate mii din fiii ei, au fost uciși într-o violență politică fără precedent. A fost restabilită conducerea conservatorilor. Mai presus de toate, Biserica Catolică a fost forțată să se manifeste ca un dușman al libertății. Cu toate acestea, la sfârșitul anului rămăsese fără răspuns o întrebare de interes public. Va fi distrusă Republica Columbia sub conducerea președintelui ei de curând ales, pro-fascistul Laureano Gomez?

Așa cum s-a raportat deja de *Treziti-vă!*, prima parte a anului a fost marcată de o campanie politică sângeroasă, ce s-a sfârșit cu o victorie a Partidului Liberal, la alegerile Congresului din luna iunie, în ciuda violenței la scară mare, instigată de preoți. Întors în patrie din Spania, Gomez a preluat imediat conducerea Partidului Conservator pe care îl conduce de optsprezece

ani. Un lucru era sigur: tema campaniei prezidențiale avea să fie pe ordinea de zi „Civilizația creștină versus comunism”. Rămăsese de văzut cât de multe învățase Gomez în timpul șederii lui în Spania, la Franco.

În afară de omorurile răspândite în zonele rurale, condițiile au fost pașnice timp de câteva săptămâni după alegerile Congresului. În mijlocul unei mari așteptări din partea publicului, Congresul s-a reunit pe 20 iulie. De la început a fost evident că între cele două partide nu exista nici o cale de împăcare și că nu vor fi deloc de acord. Unul din primele proiecte pe care majoritatea liberalilor l-au pus pe masă a fost mutarea alegerilor prezidențiale cu șase luni mai devreme, cu scopul expres de a le încheia înainte ca violența politică organizată să lovească țara, pentru a intimida votanții din mediul rural.

Violență și vărsare de sânge

Dezacordul dintre cele două tabere politice s-a adâncit odată cu știrile din ziare și de la radio, care au transmis fiecare argument al Congresului și fiecare act de violență. Discursurile i-au ținut pe oameni tensionați. Uciderile au devenit așa de numeroase în septembrie și octombrie, încât știrile erau pline de rapoarte din toate zonele țării, cu condiții ce rivalizau cu cele din India, care s-au întâmplat cu puțin timp în urmă, între musulmani și hinduși. Băuturile alcoolice și-au jucat rolul în provocarea tulburărilor și mai multe cafenele au fost centre de operațiuni pentru asasinări. Au fost atacate chiar trenuri.

Jafurile au însoțit agitația și au ținut poziția ocupată. În regiunea Villanueva, Caldas, bandiții au decapitat mai mulți polițiști și le-au pus capetele în piața publică, precum niște trofee ale victoriei. Moartea i-a lovit pe cetățeni prin puști, pistoale, cuțite și macete mortale. Mulți au fost arși de vii în case. Represaliile erau obișnuite, persoane nevinovate suferind consecințele. Acuzațiile și arestările erau practic fără precedent, de parcă izbucnise un război civil.

În districtul cafelei Arauca, Caldas, au pătruns noaptea invadatori înarmați, inclusiv cincizeci de polițiști în uniforme, și au ars satul, primind împotrivire din partea locuitorilor, care, la rândul lor, s-au luptat cu pietre și bombe cu gazolină. Doar când au sosit soldații, după amiaza, atacatorii au fost puși pe fugă, lăsând în urmă cincizeci de araucani morți. Poliția a făcut

o vizită așezării din El Playon, Santander, și i-a ars cele șaiszeci și șase de case, rezultând în moartea unui „număr considerabil de bărbați, femei și copii”. În importantul oraș comercial Cali a fost atacat sediul Partidului Liberal și au fost ucise douăzeci și două de persoane. Acel incident a devenit cunoscut ca și „masacrul din Cali”.

Pe măsură ce violența străbătea Columbia au început să vină cu duiumul refugiați în orașele mai mari. Ei au lăsat în urmă case, proprietăți, ferme și da, chiar rude moarte. Guvernul din Venezuela a raportat că 1.300 exilați au traversat granița din Columbia. Cinci mii s-au refugiat în orașul Pereira. Scriitorul acestui articol a vorbit personal cu oamenii exilați din căminele lor și aceștia au vorbit cu amărăciune despre condițiile insuportabile din care scăpaseră. Ei au dat cea mai mare vină pe preoți, care aveau o mare pasiune pentru politică.

Valoroasele recolte de cafea s-au irosit, deoarece culegătorii n-au mai vrut să lucreze nici pe o plată dublă, considerând că viața lor merita mai mult decât salariul pe care l-ar fi primit. Publicația *Time* a spus că peste 800 de cetățeni au fost uciși în văile de cafea, într-o lună. O companie de cafea a fost obligată să-și închidă porțile după douăzeci de ani, din cauza condițiilor de instabilitate.

Poziția preoților catolici

După întoarcerea sa din Spania, Laureano Gomez a preluat controlul eficient al

conservatorilor săi, de aceea preoții, care fuseseră așa de eficienți în campania politică, au putut să ia o poziție mai puțin bătătoare la ochi. În ce privește continuarea activității, columbieni pot relatea faptele cu amărăciune. Cu toate acestea, poziția lor este definită de câteva știri apărute în ziare. Preotul din Darrien, Valle, care folosește amvonul pentru discursurile sale politice, a spus că „exterminarea liberalilor era singura modalitate ce-i plăcea lui Dumnezeu”. În Bogota, la *Iglesia de La Porciuncula*, pe 24 iulie, preotul franciscan a vorbit așa de urât împotriva liberalilor, încât majoritatea celor de acolo au ieșit indignați, cauzând un zgomot așa de mare, încât a fost imposibil ca preotul să mai poată fi auzit. Poliția militară a sosit la timp pentru a descuraja orice acțiune a gloatei care se adunase în afara bisericii. În același loc unei tinere i s-a refuzat iertarea de păcate, deoarece mărturisise că familia ei era liberală și că ei îi plăcea să creadă la fel cum credeau și părinții ei. La Sasaima, Cundinamarca, un agitator politic cu cămașă neagră a rostit de la amvon o predică politică de cea mai joasă speță .

În Sandander, la Barichara și Cabrera, doi preoți au fost scoși în public să fie omorâți și au fost clasificați ca „preoți comuniști”, doar pentru că au pledat pentru „judecată, sănătate și rațiune”, pentru a salva țara de dezastrul spre care o îndreptau autoritățile iresponsabile. Totuși, o astfel de poziție este excepția și nu regula. Biserica Catolică, ce ar putea servi ca factor unificator printre columbieni, s-a dovedit a fi un adevărat provocator de probleme și s-a opus libertății poporului. Astfel, ea este vinovată că a

avut o bună parte la violența și suferința care au lovit țara aceasta.

Corpul legislativ în acțiune

Dar ce s-a întâmplat cu legislația în timp ce țara era într-o baie de sânge? Nu prea multe! Adică nu prea multe în sensul de a elabora legi! Cu toate acestea, congresmanii vedeau multă acțiune pe frontul fără legi, pe măsură ce firea persoanelor latino își făcea de cap. Pe 3 august, minoritatea conservatoare din Casa Reprezentanților a făcut o manifestație, fluierând timp de trei ore, în încercarea de a acoperi opoziția. Se pare că fluierele, cincizeci la număr, care au fost înmânate de congresmanul Gomez, au fost aduse din Europa de tatăl său, Laureano Gomez. Pe 17 august senatorul Lleras Restrepo a adus cu el, în Senat, dovada vie pentru a-și sprijini discursul despre persecuție oficială. Mai mulți refugiați din Nuevo Colon, Boyaca, și-au arătat corpurile biciuite, ca dovadă a abuzului poliției. Pe 8 septembrie, în sesiunea de dimineață, care a fost transmisă la radio, nu doar că s-au încins spiritele, ci a izbucnit un foc de arme, și când focul a încetat Gustavo Jimenez, în vârstă de 34 ani, zăcea mort pe podeaua Casei Reprezentanților. Alți doi sau trei au suferit răni minore.

Senatul a avut un alt spectacol în octombrie, când Dr. Castro Monsalvo, s-a întors cu o mare cantitate de gloanțe de puști, capturate din departamentul (de stat) de la Magdalena, ce erau destinate să fie distribuite de poliție anumitor lideri politici din acel sector. S-au realizat

puține lucruri de Congres în timpul sesiunilor derulate pe mai multe luni. Fiecare partid îl acuza pe celălalt că era responsabil de condițiile rele din țară. Președintele conservator Ospina Perez a declarat că mai mult de 200 de polițiști căzuseră înaintea „subversiunii organizate”. Candidatul liberal la președinție, Dario Echandia, pe de altă parte, a spus că guvernul ar fi putut opri vărsarea de sânge cu legile pe care le avea, dar nu a vrut s-o facă, deoarece dorea să-i intimideze pe liberali și să falsifice voturile.

În vreme ce politicienii se certau zgomoș, violența larg răspândită nu doar a continuat, ci a crescut în intensitate, romanii-catolicii conservatori și romano-catolicii liberali uci-gându-se unii pe alții. Temându-se că multe mii dintre votanții lor erau împrăștiate și nu puteau să meargă la urnele de vot din zonele rurale, liberalii și-au retras candidatul la președinție, Dario Echandia, în același timp încercând să amâne alegerile. Echandia a anunțat că ei nu vor recunoaște rezultatul „farsei sângeroase”.

Părea că următoarea mișcare a liberalilor era punerea sub acuzare a președintelui. Vicepreședintele (pe care Congresul îl alege cu vot majoritar în Columbia, era liberal). Dar pe 9 noiembrie, la ora 4 p.m., președintele a pus, dintr-o dată, toată țara, sub legea marțială, și a obligat Congresul să-și întrerupă sesiunea. El *Espectador* a avut pe prima pagină încercările de punere sub acuzare începute, dar câteva exemplare au ajuns la public, așa că poliția militară le-a confiscat imediat de la băieți și au închis sediul ziarului. A fost pusă cenzură completă pe toate

ziarele și pe stațiile radio. A intrat în vigoare și starea de asediu, ca o altă măsură de siguranță. Adunările și întâlnirile publice aveau nevoie de permisiune specială din partea autorităților militare.

Ce putem spune despre președintele ales, Gomez?

Așa cum a fost programat, în 27 noiembrie au avut loc alegerile, dar au votat doar conservatorii. A fost interesant de observat că într-o țară a cărei populații este doar de 11 milioane, în care femeile nu se bucură de dreptul de a vota, și unde liberalii nu s-au prezentat la urne, peste un milion de voturi l-au ales la președinție pe Laureano Gomez. La alegerile Congresului din iunie, când ambele partide s-au prezentat la urne, a votat una din șase persoane.

Noul președinte, care va fi inaugurat în funcție pe 7 august, 1950, este unul dintre cei mai urâți oameni din Columbia. Se zvonește că în spatele lui sunt iezuiții și tacticile pe care le-a folosit par să sprijine o astfel de concluzie. Strigătul lui de luptă este împotriva comuniștilor și se pare că propria lui concepție despre comunism cuprinde tot ce nu este în armonie cu fanaticile lui puncte de vedere politice și religioase, adică liberali (indiferent că se mărturisesc sau nu catolici), evrei, protestanți, etc. Nu prea a contat pentru Gomez când președintele unui partid liberal a declarat public că „partidul este anti-comunist și credința lui este catolică”. Nici n-a crezut prea mult în raportul Departamentului de Stat al U.S., din 3 noiembrie, potrivit căruia

confuzia din Columbia era pur și simplu internă și nimic primit de la Departamentul de Stat nu intenționa să arate că tensiunea politică avea la origine agitație comunistă.

Are ca scop cruciada comunistă a lui Gomez doar să-și acopere propriile idei fasciste? Columbienii își amintesc de el ca de „capul coloanei a cincina naziste”, într-o țară care a favorizat democrația și libertatea în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. *Time* raporta că acesta condamnă Statele Unite ca fiind „păgâne”, în același timp dedicându-și eforturile în editorialele pro-Axă, în al său ziar *El Siglo*, până când a văzut că fascismul pierde teren. Caricaturile din ziarele columbiene îl arătau pe Gomez cu swastika și haine militare. Pe zidurile clădirilor din Bogota se puteau citi fraze de genul: *mure el dictator* (moarte dictatorului). *El Diario de Nueva York* îl asemena pe Gomez cu Franco. Când mai multe mii de conservatori s-au adunat, pe 8 octombrie, pentru o celebrare a centenarului în Bogota, *El Tiempo* a numit acest eveniment ca o manifestație cu iz tipic totalitar, cu *Urale* pentru „Falange” și „Franco”. Ei au fost bine apărați de poliția militară, în timp ce pășeau prin inima capitalei. În procesiune se aflau o mulțime de tineri cu cămăși albastre ce aparțineau Mișcării Tineretului Conservator.

Gomez a promis că primul lucru pe care-l va face după ce va intra la președinție, în august, va fi să pună capăt „flagelului de a te juca de-a politica”.

Sfârșitul anului 1949, începutul anului 1950

Deoarece acest articol a fost scris la sfârșitul lui 1949, aruncăm o ultimă privire la condițiile pe care acesta le lasă în urmă, înainte de a începe anul 1950. Viața în capitală și în alte orașe mari pare destul de normală și liniștită, cu o armată bine organizată și o poliție militară ce funcționează sub un stat al legii marțiale. Oamenii sunt descurajați să vorbească despre situația politică și nu este deloc înțelept să vorbești ceva împotriva guvernului.

Cu puțin timp înainte de alegeri, Alberto Lleras Camargo, secretar general al Organizației Statelor Americane, a declarat public, la Washington D.C., că „Partidul Liberal care guvernează Columbia de 16 ani nu trebuie scos în afara legii ... Nimeni, nici măcar un partid majoritar, și cu atât mai puțin un partid minoritar, nici un grup de civili și militari, nici toate forțele armate, nu vor putea vreodată să guverneze prin forță o țară, a cărei tradiție puternică și neschimbătoare, în afară de credința ei catolică, este cea de libertate”. Cu toate acestea, condițiile din patria sa infirmă declarația lui.

Guvernul este de părere că ceea ce nu știu oamenii nu-i va deranja prea tare, de aceea continuă să cenzureze strict canalele de știri și îi asigură că pacea și liniștea s-au așternut peste țară. Dar atâta timp cât el scoate în afara legii și restricționează libertatea de exprimare, refugiații ce-și părăsesc căminele din mediul rural, pentru a găsi protecție la oraș, vor vorbi despre

condițiile pe care le lasă în urmă. Și atâta timp cât poșta este cenzurată și fiecare scrisoare este deschisă și citită, oamenii vor ști că lucrurile nu sunt așa de pașnice cum i-ar plăcea guvernului să-i facă să creadă. Cu toate acestea, pe 6 decembrie a fost publicat un raport cenzurat, ce anunța despre cinci decese în zona Tolima. Apoi, pe 14 decembrie, au fost raportate 82 de decese în districtul conservator Boyaca. Atacatorii erau „bandiți”. Fără îndoială că guvernul este forțat să publice aceste rapoarte din când în când, deoarece ar fi nepotrivit să continue cu legea marțială dacă totul ar fi calm și pașnic. În orice caz, este dificil de văzut cum vor restabili conservatorii drepturile civile și cum vor pune capăt legii marțiale, doar pentru ca majoritatea liberalilor să se reunească iar, poate doar să-l

pună sub acuzare pe președinte și să declare ilegale alegerile din noiembrie. Așadar, este de așteptat ca legea marțială să continue până când conservatorii vor controla atât Congresul cât și Președinția.

Laureano Gomez și ai lui conservatori așteaptă cu nerăbdare o conducere a bisericii și a statului. Dezamăgirea și confuzia i-au copleșit pe liberali. Biserica Catolică zâmbește mulțumită, numindu-i pe liberali comuniști și condamnându-i pe mulți dintre ei la iad, în același timp păstrând o loialitate oarbă față de majoritatea lor. Astfel se încheie anul 1949 în Columbia, un an violent, iar la orizont se vede un viitor nesigur.

Multiplele întrebuințări ale bambusului

Unul dintre cele mai ciudate și importante produse din bambus este siliciul medicinal, secretat de lăstari. De obicei este căutat deschizând acei lăstari de bambus, care scot un zgomot atunci când sunt ruși. Acesta este o urmă de siliciu, formată atunci când creșterea rapidă a tulpinii, de multe ori mai mult de douăzeci de picioare în două luni, preia umezeala. La început are aspect de jeleu, apoi se solidifică treptat în mici bucăți albe, lăptoase. Așa cum se întâmplă în anumite cazuri cu opalul, cu care practic este identic din punct de vedere fizic și chimic, acesta devine transparent când este băgat în apă (hidrofan) Proprietățile lui optice sunt așa remarcabile, încât devine imediat fosforescent și are un coeficient de refracție mai mic decât al oricărui alt lichid sau solid, la jumătate dintre cel al apei și al aerului. Probabil are cea mai mare putere de absorbție decât a oricărei alte substanțe, porii ocupând un spațiu de două ori și jumătate mai mare decât siliciul singur. Din vechime acesta a fost prețuit de orientali pentru presupusele lui calități medicinale. 160 de specii din această plantă asemenea unui copac se găsesc de la mare până la înălțimea de 10.000 picioare a Munților Himalaya, un produs important pentru China și Asia; în vreme ce

șaptezeci de specii se găsesc în Americi, una din acestea ajungând la înălțimea de 15.000 picioare, în Anzi. Uneori o ramură va ajunge la 120 picioare înălțime și o grosime de trei picioare.

Probabil că nici o plantă nu are atâtea întrebuințări, nici chiar palmierul. În afară de faptul că este folosit pentru mobilier și în construcții, ramurile mai mari, cu părțile lor solide de la fiecare încheietură, se folosesc la poduri, scări, piloni, grinzi, undițe, rigle de nivel, cadre. Când sunt înlăturate părțile laterale, tulpinile servesc excelent ca și rigole sau conducte de apă. Dacă acestea sunt tăiate, părțile rămase servesc ca și bază pentru cuve, ustensile de gătit și colace de salvare. Resturile din tulpinile mai mici se folosesc pentru arcuri, săgeți, tolbe de săgeți, bastoane, fluiere și pipe. Când sunt tăiate ele servesc ca și năvoduri, pălării, undițe (care se fac din toată tulpina), coșuri de nuiiele, umbrele și bețișoare de mâncat. Părți din frunzele unor specii sunt folosite pentru fabricarea hârtiei, acoperișuri de stuf și pălării. Mlădițele tinere sunt folosite ca hrană, fierte sau murate. De asemenea, semințele sunt folosite ca hrană sau ca ingredient pentru un anumit tip de bere. Speciile cu spini sunt plantate ca și gard viu pentru apărare împotriva dușmanilor, oameni sau animale. În afară de toate acestea, anumite specii oferă dulciuri pentru masă, o substanță numită „miere indiană”, o substanță zaharoasă, uscată, din lăstarii de pe tulpină. Când ne gândim că această plantă este doar una din milioanele de plante create de un Dumnezeu iubitor, pentru a fi întrebuințată de om, nu trebuie să ne mai mirăm că atunci când Dumnezeu s-a uitat la creația Lui a declarat-o „bună”. (Geneza 1:12)

Iadul devine mai fierbinte

O depeșă a United Press, din Trysil, Norvegia, din 7 ianuarie, anul curent, spune că Iadul, aflat lângă Trondheim, s-a încălzit de la -40 grade la +14 grade, într-o zi. Astfel, Trysil, unde s-au înregistrat +4 grade, într-o zi era mai fierbinte decât în Iad, iar în ziua următoare era mai rece decât acolo.

ÎN SPATELE MACHIAJULUI DE LA *Hollywood*

Sub lumina strălucitoare a adorării fanilor Hollywood-ul este văzut ca un ținut fermecat. În funcție de publicitatea făcută și de efectele de scenă folosite, Hollywood-ul apare fie ca o realizare strălucitoare, fie ca o mlaștină a depravării.

Bineînțeles, nu că cei care aplaudă ar pretinde perfecțiune pentru personalul și realizările de la Hollywood. Foarte mulți dintre cei care râd și ridică din umeri ar înlătura imediat o astfel de opinie neinformată. În schimb, ei zei-fică și nu resping faptele greșite ale mărețului Hollywood. Mai subtilă decât adulara chipurilor de metal și de lemn, închinarea la Hollywood apare dintr-un impuls universal profund – dorința de a răspândi realități mizerabile. Hollywood și-a construit imperiul furnizând, astfel, o evadare pentru mintea plină de corvoada vieții de zi cu zi. În fraza analiștilor, acesta „îți împlinește visul”, furnizând „iluzii prin experți”. Atunci fanteziile din film devin aspirină pentru cei nervoși și cei frustrați, care este cerută din ce în ce mai mult de suferinzii din era aromatică. „Publicitatea” zeloasă a adus la lumină actele și episoadele cinematografilei și acestea prelungesc iluzia temporară.

Dacă agenții de publicitate de la Hollywood s-au depășit în crearea legendei „Hollytopia”, criticii au exagerat. Tema repetată în

colonia occidentală este viciul. Presați să descopere material-șoc într-o lume condiționată de mult șoc, reporterii au o sarcină foarte dificilă. Adesea, corespondenții deschid oferta pentru „chestiuni care se caută” cu lucruri timide.

Aceste două extreme se pot asemăna cu machiajul, indispensabil pentru aspectul Hollywood, care vine sub o varietate de umbre. Pentru fani personajele sunt învăluite în orhidee de culoare roz. Defăimătorii le împrășcă cu noroi. Noi trebuie să ghicim ce se află în spatele machiajului de la Hollywood.

Cursa închinării la Hollywood

Pentru un sfat practic, generația care vine să se întoarcă spre o pagină din istorie ce privește mii de femei tinere.

În cabina telefonică de la una din intrările bine-păzite ale Warner Brothers, un polițist a ridicat receptorul. După ce a așteptat puțin, i s-

a făcut legătura și a auzit în receptor: „Fetele sunt aici, domnule!” La celălalt capăt al liniei responsabilul de publicitate din studio a răspuns distrat: „O altă recoltă de tinere speranțe! În regulă, Mike, spune-le că voi fi acolo”.

„Tinerele speranțe” erau toate acolo, un grup de adolescente drăguțe, așa cum ți-ai dori să vezi. Privirile surprinse se întorceau mereu în sus, pe măsură ce murmurul de râsete era amortizat de izolația fonică. Era ca și cum plafonul le reamintea: „Vorbiți încet, sunt genii la lucru!”

Majoritatea blonde, una din ele era brunetă intens. Tunsoarea bob a brunetei Jane, stilul pagoda, se potrivea cu forma capului, ca un craniu de mătase, căzând într-un singur cârlionț pe gât. Strălucirea de abanos era frumos aranjată, conturându-i minunata ei față și acolo unde-i atingea colierul ei alb se ridica în sus ca petalele înțoarse ale unui crin negru ca pana corbului. Costumul albastru de serj arăta impecabil și se asorta cu o pereche de pantofi roșii, cu bretele peste gleznă, și cu o geantă de piele pusă pe umăr. Accesoriiile roșii, chiar până la mănuși, îi scoteau foarte mult în evidență frumusețea părului.

Concentrându-se pe marele eveniment al unei vizite într-un studio de film, ea încerca să nu se mai gândească deloc la familie și la casă. Ce ar crede colegele ei dacă ar vedea-o că se gândea acolo, în acel moment de așteptare. Fără să vrea, amintirea despre plecarea ei din Doeville, a adus-o înapoi la Main Street.

Acolo era autobuzul rapid. Potrivit unui anunț din ziar, pe care mama ei i-l trimisese în prima scrisoare, „Tot orașul s-a adunat s-o vadă pe Jane plecând”. Se uita pe geamul autobuzului cu fața zâmbitoare și îmbujorată. Șapte sau opt băieți din echipa de fotbal se uitau peste mulțimea din fața lor. Puloverele albe, deschise la nasturi, le scoteau mușchii în evidență. Fiecare avea pe el mult-râvnitul „D” roșu. Era și John cu ei, bineînțeles. John era al ei.

Dintr-o dată, zgomotul motorului de la autobuz i-a avertizat pe cei care veniseră să sărbatorească să se oprească. Cântecul și strigătele au încetat. Imaginea a rămas în trecut. Ultima ei licărire despre acel grup vesel a atins o coardă sensibilă – imaginea tatălui ei care zâmbea. A fost o zi minunată, plină de ceea ce râvnise ambiția ei.

Priveliștea din călătoria de la Mississippi până la coastă i-a captivat atenția. Reveria a fost întreruptă în timp ce-și făcea, pentru prima dată, o privire de ansamblu a Munților Stâncoși. Ridicând capul, a observat un bărbat drăguț, îndreptându-se spre ele cu pași mari. Curiozitatea ținea la maxim emoția pe care o simțeau când simpaticul lor ghid deschidea fiecare ușă pentru a le permite fetelor să intre. Lumina roșie de pe un semnal de avertizare „Nu deschideți când este aprinsă culoare roșu” le-a ținut câteva minute în picioare.

Apoi lumina roșie s-a închis și ele au fost aduse într-o cameră mare, care, după cum le-a explicat ghidul, era un „studio”. Acolo erau

o mulțime de motoare și macarale. Muncitorii se mișcau peste tot, într-o aparentă confuzie. Fetele au observat imediat micuța rulotă, căci vedeau prin ușa deschisă, potrivită ca un dressing de culoare roz și bleu. În afară de acel dressing pe roți mai era o casă micuță, cu același design cu acoperiș jos. Visele lui Jane, care luase loc în spate, în acel studio mai degrabă mohorât, s-au aprins din nou.

Întoarsă în micuța ei cameră de la hotelul de pe bulevard, din Hollywood, ea s-a așezat să scrie. Evenimentele zilei au fost puse pe multe coli de hârtie și au fost trimise familiei ei. Într-un mod emoționant a fost descrisă, pe multe pagini, neașteptata imagine a lui Miss Crawford cum își hrănea cățelul. Ea a povestit că ghidul le-a arătat într-o mulțime spatele lui Clark Gable. În timp ce-și dădea silința să scrie, focul mistuitor a revenit: dorința să devină o mare actriță a stârnit degetele febrile ce țineau pixul. Atât de plină de închinare la Hollywood această scrisoare a eșuat, totuși, să-i alerteze părinții de avertismentul simptomatic. Aceasta se datora, în parte, faptului că nu îndrăznise să le scrie despre hotărârea definitivă de a rămâne. Închizând plicul pentru a-l timbra, se întreba cum se va descurca aici.

Ispita

Când mai rămăseseră numai două zile din acest tur, problema necesita o soluționare grabnică. Ziua următoare a apărut o soluție neașteptată. S-a întâmplat în timp ce era prezentată la un studio de dans. În timp ce fetele erau

inspectate, s-a bucurat de privirea admiratoare a unuia dintre instructori. Acesta a întrebat-o dacă ar vrea să încerce unul din exercițiile pe care le exersau studentele de acolo. Le-a făcut destul de ușor, spre plăcerea evidentă a instructorului. După ce s-au încheiat probele a chemat-o în birou, în timp ce tovarășele ei se uitau cu invidie.

Așa de minunat i-a lăudat el „harul excepțional și un talent promițător”, încât i-a mărturisit marea ei dorință de a face o încercare ca stea de cinema. Ea a primit înțelegere imediat. „Ai venit unde trebuia pentru ajutor!” În câteva minute el a completat o scrisoare către familia ei, plină de cuvinte drăguțe despre „atitudinea ei naturală pentru dans”, „talent extraordinar” și „personalitate fotogenică”. El și-a exprimat speranța că ei „nu i se va refuza oportunitatea de a-și exprima natura artistică pe care, evident, o posedă”. A încheiat cu rugămintea ca părinții să-i permită să studieze la Hollywood ca să „poată construi pe moștenirea potrivită”. În timp ce ea împătura scrisoarea, adăugând cuvintele „special pentru tati”, ochii căprui îi luceau de plăcere. Speranțele ei disperate s-au ridicat în zbor precum cenușa luată de vânt.

Prietenul ei, în care ea avea acum încredere deplină, s-a oferit să o conducă înapoi la hotel. „Principală problemă a fetelor ca tine”, a spus el „este chestiunea publicității”. Directorii de casting trebuie să te vadă într-un film, și nu vor lua în considerare o probă de actorie dacă nu văd niște fotografii potrivite. Cred că știi omul potrivit care să facă lucrul acesta, dar este nevoie de niște fotografii. Am un aparat foto și un

micuț studio la hotelul în care stau”. El a lăsat sugestia să moară acolo.

Fotografii, bineînțeles, de asta avea ea nevoie. Nu apăruseră poze cu ea în mai multe ziare din mediul rural? Astăzi speranțele lui Jane stabileau noi recorduri. Campionul din ea dădea la o parte toate barierele din calea ambiției ei. Căutând să nu piardă ceva din vedere, ea a spus: „Ai vrea să-mi faci tu niște fotografii?” Au aranjat o întâlnire în următoarea seară, când turul lua sfârșit și fetele plecau acasă fără ea.

„Studioul” era o cameră de hotel. Camera și accesoriile erau într-un colț, în timp ce în celălalt colț, după un paravan, se aflau patul și o măsuță de toaletă. Speranțele ei care creșteau tot mai mult n-au respins gheara fricii. Gheara i-a cuprins inima atunci când prietenul ei i-a sugerat să se schimbe în spatele paravanului, în costum de baie. Simțul firesc i-a venit în ajutor, avertizând-o că acela era, de fapt, locul de dormit al cuiva. Ea nu a avut nici o intenție să-l folosească, așa cum îi sugerase el, nici pentru „publicitate. Nu fără multă luptă interioară pentru moartea speranțelor ei, și-a pus hainele pe ea înapoi și a spus că pleacă. În timp ce se îndrepta spre ușă, „fotograful” nu i-a blocat calea, așa cum se aștepta din multe filme pe care le văzuse. În schimb, el a vorbit pe un ton dezarmant, liniștitor. Observând că ezită, i-a spus. „De ce nu ieși o țigară înainte de a pleca? Uită de fotografii, dacă asta te îngrijorează!” El a întins un pachet, remarcând: „Marca asta doar ce a apărut pe piață!”.

Marihuana slăbește planul

Păi, de ce nu? După ce a gustat și-a dat seama că era o marcă din care nu mai fumase înainte. Aproape dintr-o dată s-a liniștit. Anxietatea a dispărut ca un coșmar din timpul nopții. Chiar și camera mohorâtă părea strălucitoare. A fost cuprinsă de atâta euforie încât s-a lăsat în jos, inhalând speranță cu fiecare respirație. Noua senzație era copleșitoare. Odată cu ultimul pufăit de care își amintea a dispărut toată împotrivirea morală. În aceste câteva clipe fumul unei otrave puțin cunoscute fusese inhilat de o altă victimă. Pentru restul acelei nopți negre stimularea dezgustătoare a marihuanei și-a făcut de cap, nederanjată.

Întrebuințarea la scară mare a țigarilor cu marihuana, pentru seducție, n-a fost expusă niciodată publicului larg. Este unul dintre cele mai puternice afrodisiace cunoscute. Mai degrabă stimulează, și nu amorțește, fiecare organ din corp, în special cel sexual. Când fumatul este atât de răspândit în general, chiar printre elevii de liceu, ce poate fi mai ușor decât să strecuri puțină marihuana ce seamănă cu niște branduri neinterzise, mai ales în lumina confuză din baruri, sau în întunericul mașinilor parcate? Autoritățile susțin că traficul de marihuana (numită și marijuana) în licee pune o problemă neobișnuită de aplicare a legii.

În dimineața următoare visul lui Jane în care-și plângea suferința pe umerii mamei a fost întrerupt. Cineva bătea tare la ușă. Din nou fotograful! Doar frica a făcut-o să-l recunoască.

Fără să spună un cuvânt, el a arătat fotografiile groaznice pe care i le făcuse noaptea trecută. „Șefului îi plac. Vrea niște filme cu tine!”

Speranța a pâlpâit pentru o clipă, dar privirea lacomă din ochii lui au îndepărtat-o. Corpul ei îl dorea șeful, nu altceva. Dacă la școală ar fi urmat doar dramă și balet situația penibilă nu i-ar fi inspirat o astfel de disperare. Ca și cum și-ar fi urmat gândurile, vocea chinuită a rostit: „Voi stabili chiria cu proprietarul, când ieșim.” La ușă și-a luat rămas bun, în minte, de la familie și prieteni, cedându-i-l pe John lui Susie. Filmele la care era invitată erau unele imorale.

Multe cluburi civice și ale veteranilor, de pe tot cuprinsul Statelor Unite și probabil de peste tot în lume, cer în mod constant filme pornografice pentru „distracție”. Fără o asemenea sursă de venit realizatorii de filme pornografice nu s-ar putea bucura de câștiguri fabuloase de pe urma frumuseții atâtor tinere femei. În loc să-și revină dintr-o astfel de stare mizerabilă, așa cum ilustrează, adesea, stereotipurile din filme, adevărata Jane SFÂRȘEȘTE adesea într-o instituție de boli mentale, în pușcărie sau la morgă. Poate că nu sunt mai mult decât o „industrie periferică”, însă filmele pornografice n-ar trebui trecute cu vederea în această ilustrație a Hollywood-ului fără machiaj.

O cercetare medie desființează multe mituri Hollytopiene. Încă o dată aceasta lovește concepția că echipa unui film este o familie democratică. Din contră, este o ierarhie ca și

principatul unui rajah. Economia dolarului împarte cele patru caste de top aproximativ în această ordine: proprietarul-productor (care, de obicei, aduce un omagiu unei bănci), producători, regizori și actori. Prin urmare, dacă se întâmplă să fii un modest „personaj secundar” vei intra în contact cu regalitatea la fel ca hamalul cu „rajahul”. (Mai sunt și excepții) Cei degenerați nu sunt excluși complet din rândul celor de sus. Homosexualitatea, beția, dependența de droguri și orgiile în masă, numite „circ sexual”, corup un element de la periferie.

Cu siguranță nu sunt toți răi

Dar când priviți partea dezgustătoare și nefavorabilă a Hollywoodului nu pierdeți din vedere acest fapt: Treizeci de mii sau mai mulți angajați din cinematografie cuprind cei mai minunați artiști și maeștri cu îndemânare și realizări extraordinare. Majoritatea sunt oameni excepțional de talentați, câștigându-și existența așa cum știu ei mai bine. Majoritatea acestor ocupații sunt la fel de legale precum medicina și dreptul. Mulți necesită o măiestrie profesională pe care o dețin puțin oameni de pe pământ. Oamenii minunați și nobili care lucrează la Hollywood să nu se simtă jigniți de demascarea acestei părți neplăcute, necunoscută lor.

De fapt, îndepărtarea concepțiilor greșite ar trebui bine primită. Astfel de spulberare a speranțelor ca cea suferită de Jane Doe este provocată de înțelegeri greșite, care nu sunt hrănite de oficiali cu reputație din cinema. Sfatul lor pentru tineri este, pe scurt, acesta:

Nu veniți la Hollywood să învățați drame, așteptând să jucați în filme. Dacă aveți talent și vă place să jucați în filme, învățați să faceți asta în orașul natal, sau într-un oraș din apropiere, unde vă puteți vedea familia și prietenii. Principiile de a juca în filme, de a dansa, de a cânta sunt la fel în toată lumea, nu sunt monopolizate de Hollywood. Nu confundați iubirea vieții pe care *credeți* că o trăiesc oamenii de la Hollywood cu iubirea profesiei pentru ceea ce

înseamnă ea. Ca și în alte domenii, munca, care devine extenuant de grea, cu excepția celor care o prețuiesc, aduce cele mai minunate rezultate.

Din Biblie vine un avertisment mai bun: Evitați strălucirea Utopiilor lumii acesteia. Ele se vor transforma în curse, chiar și Hollytopia. Căutați singurul țel mulțumitor: Împărăția lui Dumnezeu!

Delincvența adulților din Duncan hrănește delincvența juvenilă

Adolescenții criminali din Duncan, Oklahoma, îi copiază pe adulții nelegiuți. Lucrul acesta este demonstrat de un editorial din Duncan, Banner, care a fost retipărit recent în publicația *Tribune* din Tulsa. Acesta relatează cum mai mulți tineri au mărturisit că au furat din principalele magazine din Duncan. Ei au făcut lucrul acesta nu pentru că ar fi avut nevoie s-o facă, căci proveneau din familii înstărite, ci probabil, datorită „emoției” trăite. Alte vandalisme comise de tinerii din Duncan cuprind distrugerea inscripțiilor din aur de pe clădirile de afaceri, spargerea mai multor ferestre ale clădirilor ocupate și turnarea de kerosen pe veranda din fața casei și apoi incendierea locuințelor ce erau ocupate. Nu s-a plătit nici o amendă. Nu s-a dat nici o sentință de condamnare la închisoare și în presă nu s-au publicat numele delincvenților. Ispășirea pentru păcatele lor juvenile a constat doar din cererea de scuze victimelor, returnarea bunurilor furate sau plățirea pentru ele și frecventarea Școlii de Duminică.

Un posibil motiv pentru care acești delincvenți juvenili au scăpat așa de ușor s-a datorat faptului că autoritățile și-au dat seama că tinerii din acel oraș călcau pe urmele adulților din Duncan. Trebuie amintit că doar cu șase luni înainte de acest furtișag neînsemnat, populația adultă din Duncan a aruncat la gunoi toată legea și ordinea și i-au atacat pe nevinovații martori ai lui Iehova. (a se vedea *Treziți-vă!* din 8 noiembrie, 1949) În timpul acelei domnii a terorii, copiii din Duncan și-au urmărit

părinții cum spărgeau geamuri, incendiau automobile și-i atacau pe creștinii pașnici, în timp ce erau angajați în închinarea lui Dumnezeu. Adolescenții au văzut cetățeni de seamă, din Legiunea Americană, și funcționari din oraș conducând gloatele să comită crime mai mari decât mici hoții. Adolescenții au observat că toate aceste crime nu au fost împiedicate de instituțiile care aplică legea. Atunci, nu este de mirare că acești copii delincvenți au urmat exemplul rușinos al adulților nelegiuiți din Duncan.

„Domnul este Dumnezeul nostru, singurul Dumnezeu. Să-l iubești pe Dumnezeul tău cu toată mintea ta, cu toată inima ta și cu toată puterea ta. Aceste instrucțiuni pe care vi le dau astăzi să le fixați în mintea voastră; să le imprimați în mintea copiilor voștri, să le vorbiți despre ele când stați acasă, când mergeți în călătorii, când vă culcați și când vă treziți; să le legați pe mână, ca semn, și să le purtați pe frunte; să le inscripționați pe stâlpii casei și pe porți. Instruiește-ți copilul în calea pe care trebuie să meargă și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea. Nuiaua corectării oferă înțelepciune, dar copilul care este lăsat de capul lui aduce rușine mamei sale”.

Deuteronomul 6:4-9; Proverbele 22:6; 29:15, AAT.

NAPOLI

un loc al frumuseții
și al mizeriei

**De la corespondentul Treziți-vă!
din Italia**

Navigând la sud de insula Sardinia, cu dealurile ei de culoarea pielii, împânzite cu pete de culoare verde, Transatlanticul ajunge direct în golful Napoli. Vântul mediteranean ne izbește în față, în timp ce stăm la prora, urmărind cu privirea întinderea azurie ce stă în fața noastră, căutând altă urmă de uscat. O singură ambarcațiune străbate întinderea albastră, lăsând în urmă o dâră de fum. În ce privește uscatul și Italia vor trece mai multe ore până să le vedem și imaginația ne este stârnită de curiozitatea emoționantă pe care o creează necunoscutul. Ne întrebăm despre Napoli, Insula Capri, activul Munte Vezuviu, orașul Pompei, înmormântat odinioară, și privim orizontul încă o dată, cu așteptarea și speranța intensificate de a vedea Italia. Și vouă v-ar plăcea s-o vedeți, nu?

Aproape de Napoli trecem pe lângă binecunoscuta „Insulă a iubiților”, Capri (kahpree), ridicându-se din mare ca o gustoasă bucățică pentru gura golfului Napoli. *Capri*

înseamnă „capre” și ar fi un paradis al caprelor, dacă acestea ar avea mână liberă. Cât le-ar plăcea să se cațere printre piscurile stâncoase,

povârnișurile acoperite cu viță-de-vie, livezile de măslini și să umble pe plajele însorite. În schimb, aceleași aspecte au transformat Capri într-o stațiune internațională de vară, pentru a încânta persoanele aflate în vacanță, care-și petrec aici timpul la fel de fericite cum ar fi prietenii lor cu barbă și patru picioare.

Priviți apa! Aici trebuie să fie cheia pentru popularitatea insulei Capri, popularitate ce ține ocupate cele patru sate ale insulei – două aproape de plajă și două printre înălțimile stâncoase – să se ocupe de turiștii ce umplu acele locuri. Cu o culoare ce variază de la un turcoaz-clar, la albastrul închis al cerului, apa limpede precum cristalul îți permite să arunci o privire pe fundul mării chiar în locuri adânci. Mulți istorici sunt de părere că Insula Capri este „insula sirenelor” din *Odiseea* lui Homer. Pentru a nu fi încântați de insulă și atrași de ea, inteligentul Ulise a insistat să fie legat de catargul

corabiei sale, iar urechile vâslașilor lui să fie acoperite cu ceară, așa încât doar el să poată auzi plăcutele și ispititoare cântece ale sirenelor. Chiar legendele locale vorbesc despre cum foloseau localnicii glasul fetelor drăguțe, ascunse în multele peșteri ale insulei, pentru a-i amăgi pe marinari să vină pe țarm. Spre regretul turistului sirenele nu mai sunt, au rămas doar peșterile. Dar și acestea oferă perspective de aventură, așa că ne propunem s-o explorăm pe cea mai cunoscută, *Grotto Azzurro*.

Intrarea în grotă se face cu barca, printr-o cale de acces de cinci picioare înălțime, un truc impracticabil dacă marea este agitată. Această cale de acces este vârful unei bolte uriașe, acum aproape complet cufundată, deși se crede că pe timpul romanilor bolta era deasupra apei, permițând accesul cu ușurință în cavernă. De atunci se estimează că insula s-a scufundat între 15-20 picioare, lăsând la suprafață doar acoperișul boltei. Dincolo de această boltă se află peștera, lată de 90 picioare, lungă de 160 picioare și înaltă de 45 picioare; apa din interiorul ei având peste 45 picioare adâncime. Ce o face remarcabilă este iluminarea, deoarece apa de sub boltă refractează lumina soarelui din exterior și trimite în interior, în mod magic, o ușoară rază de lumină albăstruie. Este fascinant să vezi micuțele bijuterii argintii cum se mișcă și strălucesc acolo unde izbește apa. Obiectele băgate în apă devin dintr-o dată obiecte de argint; un înotător are strălucirea unui pește de argint. Când pleci de acolo și te grăbești, din nou, spre lumina soarelui e ca și cum ai lăsa în

urmă o lume ireală. Dar trebuie să plecăm, căci mai sunt și altele de văzut!

Se spune că în Golful Napoli era cândva o apă limpede precum cristalul, ca cea care înconjoară Insula Capri. Dar astăzi, din cauza traficului comercial aglomerat, insula are, în general, o culoare neclară, și adesea este îmbâcsită de deșeuri ce plutesc, aruncate din ambarcațiunile ce trec pe acolo, sau de la fabricile din apropiere. Cu toate acestea, dacă cineva intră cu barca în golf, într-o noapte cu lună plină, va fi fascinat de efectul splendid al valurilor mici argintii din apele albastre ca cerneala, prinse de broderia miilor de lumini.

Viclénia Muntelui Vezuviu

La dreapta de cum intri în Golful Napoli se vede silueta întunecată, morocănoasă și plină de cioturi a imprevizibilului Munte Vezuviu, acum singurul vulcan complet activ de pe continent. Astăzi, acesta se înalță chiar din marginea golfului, la sud-est de Napoli. Livezi verzi și plantații de viță-de-vie înfloresc pe bogatul sol vulcanic de la bază. Jumătate din vârful lui este acoperit cu piatră ponce liberă, numită *lapilli*, în locuri cu adâncime de peste un picior, și când mergi prin ele se comportă ca nisipul de pe țarm. În vârf se află gura căscată a craterului, cu o suprafață de mulți acri, iar panta are sute de picioare de la baza acum solidă a craterului. Deși astăzi nu există în crater nici o gaură „de erupție”, de unde să scape gaz și fum, în interior el este încă activ. Dacă mergi pe lângă culme, care se află de la patru la douăzeci de picioare

depărtare, trebuie să ai grijă să nu aluneci din cauza frecventelor alunecări de teren, ce se produc din cauza căldurii din crater și să cazi la baza lui. Craterul permite căldurii să scape.

Cam așa este Vezuviul de astăzi, cu o înălțime de 4.000 picioare, dar în urmă cu nouăsprezece secole era un deal inofensiv, acoperit cu livezi și plantații de viță-de-vie, dormind în liniște. Brusc, pe 24 august, anul 79 A.D., acesta s-a trezit cu un tunet, aruncând cenușă, lavă, fum și foc, incendiind rapid locuințe și orașe. Pompeii, Stabia și Ercolano au dispărut sub materia vulcanică. Se estimează că numai populația din orașul Pompeii era peste 20.000 locuitori, dintre care câteva mii n-au putut să fugă la timp. O altă erupție dezastruoasă din 1631 a luat 4000 de vieți. În anul 1767 lava s-a apropiat de Napoli; în 1794 a invadat și a distrus Torre del Greco; Massa și S. Sebastiano au fost următoarele victime în 1872, în timp ce anul 1906 a văzut dezlănțuirea Vezuviului peste inocenele orașe Bosco Trecase, Ottaiano, S. Giuseppe Vesuviano. Acestea sunt printre cele mai violente erupții ale Vezuviului.

Cea mai nouă manifestare a proastei dispoziții a muntelui a fost în luna martie, 1944, când acesta s-a repliat și a izbucnit cu furie. Timp de o săptămână mai multe serii de explozii au aruncat în aer fum, praf și lavă, ajungând de la o înălțime de 9000 picioare la una de 15.000. Deși aruncată în mai multe straturi diferite, din fericire lava a cauzat puține pagube umane și materiale. Zgomotul îngrozitor, focul și norii întunecați au făcut umila populație catolică să se roage

cu ardoare la sfinții ei, pentru protecție, chiar punând chipurile în calea lavei, în speranța că acestea o vor opri.

Pompeii, trecut și prezent

La douăsprezece mile și jumătate la sud de Napoli, dincolo de Vezuziu, se află ce a mai rămas din vechiul oraș Pompeii. Distrus complet de eruperea Vezuviului din anul 79 A.D. a rămas îngropat sub un strat de cenușă, la o adâncime între 19 și 23 picioare, până când a fost descoperit, în cele din urmă, de excavații, în anul 1748. Prin intermediul acestor săpături atente, omul modern a putut pătrunde în intimitatea vieții de familie a locuitorilor din Pompeii.

Un singur lucru iese în evidență în picturile, sculpturile, inscripțiile, mărețele lor temple și altarele individuale ale dumnezeilor lor. Un aer de mister religios ce emană din toate și denotă o religie păgână, diabolică, extrem de dezvoltată. De remarcat este închinarea la Isis, zeița egipteană a maternității și fertilității, Jupiter, Venus, satiri, în afară de alți zei și zeițe ai sexului. Majoritatea clădirilor erau decorate la exterior cu simboluri ale organelor umane de reproducere. Idolatria era o parte a vieții lor de zi cu zi. Cu toate acestea, interesantă este singura casă ce se crede că a aparținut unui creștin timpuriu, în care s-a găsit o inscripție în latină a „rugăciunii Domnului”, singura casă care nu avea un altar pentru idolatrie!

La scurtă distanță de orașul roman din vechime, lipsit de viață, se află noul oraș italian

Pompeii. Și modernul oraș Pompeii are un templu impunător; o biserică somptuoasă împodobită cu aur, rubine, smaralde, alte pietre prețioase și statui uriașe ale „Madonnei” și „sfinților”. Aici, ca și în Napoli, poți vedea că aproape fiecare casă are un altar modern al unui „sfânt patron”, fiind preferat mai ales Sf. Anton, unde arde o mică lampă sau candelă, înconjurată de flori și alte obiecte religioase. Iată, au și magazine, poștă și bănci! Au chiar și autobuze, automobile și camioane. Chipurile se găsesc în fiecare piață, în nișele mici de la exteriorul clădirilor. Stați puțin! Nu am remarcat aceeași particularitate religioasă în vechiul oraș Pompeii, păgân? Măi! Nu este nici o diferență, nu-i așa?

Orașul Napoli

Napoli este un oraș al contrastelor, distrus foarte mult de război. Obiceiurile lui sunt ciudate, cu particularități amuzante și plăcute, fiind un oraș destul de modern. Tipic pentru această observație este transportul din oraș. Te poți plimba prin oraș cu un troleibuz electric modern, poți urca dealul cu un funicular sau poți lua un taxi sau o căruță trasă de cai pentru o plimbare prin oraș, poți merge cu bicicleta, cu motocicletă sau cu micile automobile italiene. Pentru a căra marfă sunt camioane mari sau motocicletă și motoscooterul cu ataș. Dacă acestea sunt prea grele sau prea scumpe, poți folosi cărucioare trase de catâri sau poți duce bunurile în stilul italian obișnuit, adică pe cap. Poți vedea tinerii italieni cum merg pe bicicletă, cu capul balansându-se sub greutatea unei mari încărcături cu pâine proaspăt coaptă, sau o femeie în

vârstă umblând nepăsătoare sub greutatea unei legături voluminoase, ce ar fi avut nevoie de un bărbat solid s-o ridice. Și încă o priveliște comică: omul cu coșuri, cu patruzeci de coșuri diferite pe spate, omul cu măhuri, cărând mai multe feluri de măhuri și perii și strigând „*sco-pe-ah-e-e*”, pentru a anunța cele 150 de familii din clădirea cu apartamente că a venit iar omul cu măhuri.

În fiecare dimineață femeile napolitane ies să facă piața. Poate că locuiesc într-un apartament mare, cu patru până la șase camere, cu baie, sau poate locuiesc într-o casă mică de piatră, cu o singură cameră, cu o sobă pe cărbune, cu pământ pe jos, cu un singur bec de 15 wați, cu acoperiș de țiglă și grinzi, sub care locuiește o familie de douăsprezece persoane, ce se odihnesc pe paturi de lemn cu saltele de paie. Pe străzi sau în piață sunt rânduri de standuri cu fructe, legume, pește, flori, ouă, carne și alte produse. Italienii, cărora le place să gesticuleze, atât bărbați cât și femei, strigă unul la altul în dialect italian, pentru a atrage atenția și a vinde mai multe produse. Gospodinele care își fac cumpărăturile umblă printre aceștia, cumpărând câte ceva de aici, câte ceva de acolo, și punându-și cumpărăturile în sacoșa de cumpărături pe care o duc cu ele. Aici nu se comercializează produse conservate.

Apoi, gospodinele se îndreaptă spre *panificio*, unde, în funcție de mărimea familiei, cumpără trei sau mai multe kilograme de aluat italian. Totul se vinde la cântar, excepție făcând ouăle, care se vând cu 35 lire bucata. De la

magazinul de vinuri ea va cumpăra esențialul *vino da pasto*, alegând vin roșu sau alb, în funcție de gustul familiei, la toți plăcându-le vinul, de la mic la mare. A, și să nu uităm spaghetti! Cum am putea să le uităm când se mănâncă în fiecare zi! Aici există o mare varietate de spaghetti, căci în Italia spaghetti și macaroanele sunt preparate în cel puțin o sută de feluri, mărimi, forme, fie foarte, foarte subțiri, fie mai groase, sau cumva între ele. În cele din urmă, cu câteva linguri de pastă de tomate și niște brânză, gospodina se pregătește să meargă acasă pentru a prepara obișnuita masă italiană.

Cerșetorii și remedii

Unul din lucrurile care umbresc frumusețea acestui pitoresc oraș peninsular este mizeria care acoperă o mare parte din Napoli. Ea a fost rezolvată doar la scară mică, prin curățenia care se face zilnic pe străzi de bărbați și femei cu măști în mână, ce seamănă cu legendarele măști pe care zboară vrăjitoarele. Această condiție nu poate fi atribuită doar sărăciei materiale, ci se datorează, în mare măsură, sărăciei în cunoștință și moralitate. Sunt foarte mulți cerșetori și reprezintă o bătaie de cap nu doar pentru turiști și străini, ci și pentru nativi. Descrierea acestei condiții o avem în publicația *Daily American*, Roma, 21 septembrie, 1949:

Astăzi, peste tot în Napoli vezi priveliști ca aceasta. Ele nu sunt ceva nou și nu se datorează neapărat războiului. Căci Napoli este în mod tradițional un oraș al cerșetorilor. Ei poartă propria VINĂ. De la o vârstă fragedă copiii lor

devin ucenici ai acestei „meserii”, sunt experți în a simula anumite dizabilități, cu scopul de a trezi mila trecătorului. Și totuși, în ciuda mizeriei, ce oraș frumos este Napoli și în ce spirit locuiesc chiar și cei mai săraci locuitori ai lui! Chiar cerșetorii au timp să zâmbească și atunci când sunt păcăliți sau descoperiți râd și mai tare. Orice vizitator cere de două ori prețul pe care se așteaptă să-l primească și când îi oferi prețul corect, fără comentarii, pur și simplu chicotește și poate insistă chiar să dea mâna cu tine imediat, în semn de respect.

Cel care vizitează Napoli nu poate ajuta, dar poate reflecta asupra existenței jalnice a multora din locuitorii lui. Pe măsură ce reflectă poate că se întreabă ce este de făcut pentru a le alina starea mizerabilă, ca să le fie mai bine. Exact așa a făcut scriitorul articolului de mai sus din *Daily American*, când, mișcat de privirea unei fete de opt ani, care cerșea, a spus:

Ea este o parte a mării și vechii tragedii a acestui mare port vechi. De generații oamenii buni încearcă să facă ceva în legătură cu cerșetorii din Napoli și mai ales cu acești micuți cerșetori, care sunt o batjocură la adresa conștiinței lumii. Dar problema este mult mai mare decât organizațiile care s-au ocupat de acest lucru până acum.

Nu putem decât să fim de acord. Problema este mult mai mare decât instituțiile și organizațiile care s-au ocupat până acum de acest lucru. Nici unul dintre regimurile politice ale Italiei, din trecut sau din prezent, n-a avut succes

în remedierea acestei situații. Programele de dezvoltare economică și ajutoarele din străinătate au făcut câte ceva la suprafață, dar n-au adus nici o rezolvare. Faptul că cea mai bogată organizație religioasă din lume își are sediul în această țară, cu oportunități de nedescris pentru a îmbunătăți nivelul de trai al aderenților ei, încă lasă problema nerezolvată. Este mult prea mare pentru ei.

TORTILLA

pâinea cea de toate zilele

De la corespondentul Treziți-vă! din Italia

Pâinea are onoarea de necontestat de a fi alimentul cel de toate zilele. Atunci când se gândește la pâine, un nord-american se gândește instantaneu la grâu. Dar nu același lucru se întâmplă cu oamenii din alte țări. Unele sortimente de pâine sunt făcute din orez, nuci, rădăcini uscate, pește uscat, alte cereale și destul de des din porumb. Aici, în Guatemala, porumbul este cea mai importantă recoltă printre indieni, pentru că este baza pâinii lor cea de toate zilele, tortilla, și pentru că este folosit aproape în orice fel de mâncare și băutură. Este folosit pentru fabricarea turtei de mălai cu carne, recunoscută pe

Adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu devine din ce în ce mai clar, pe măsură ce luăm în considerare neputința și incapacitatea oamenilor de a „se ajuta prin eforturi proprii”. Pentru această creație care geme există o singură speranță adevărată și acum persoanele sensibile își întorc inima spre ea. Doar Iehova Dumnezeu poate pune capăt actualului sistem nedrept și să-și stabilească perfectă Sa domnie a dreptății prin Regele Său, Isus Cristos.

plan internațional, pentru băuturi fierbinți și reci și este chiar amestecat cu cafea și cacaoa.

De vreme ce bucătăreasa familiei ar trebui să știe totul despre mâncare, poate ar trebui să facem o vizită într-un cort indian și să urmărim puțin bucătăreasa. Nu va fi greu s-o găsim. Dacă mergem printre un grup de corturi, tot ce trebuie să facem este să ascultăm pocnetul ușor al mâinilor, ce ne amintește, la început, de un grup de copii jucând „turtița”. Dacă urmărim acel sunet ritmic până la origine vom ajunge lângă o bucătărie mică, nefinisată, în spatele cortului, unde mama, și poate ajutoarele ei, sunt ocupați să frământa și să coacă tortilla.

Dar munca ei a început mai devreme, căci pregătirea tortillei, ce ne amintește de o clătită foarte întinsă, este un proces îndelungat. Cu o zi înainte gospodina a luat porumb, pe care l-a uscat foarte bine, acesta a trebuit să fie curățat de coajă și boabele să fie iar uscate; apoi este pus într-un vas mare de lut și este acoperit cu apă și este pus la fiert pentru mai multe ore, în special pe timpul nopții. A, și să nu uităm, gospodina mai pune în apă lime pentru a înmuia cojile rămase. Dimineața devreme această apă cu lime este aruncată și tot porumbul este limpezit.

Acum, pentru a face tortilla din acest porumb fiert și limpezit, ea aduce o piatră de moară plată și ceva ce seamănă cu un făcăleț de piatră. Apoi pune o mână de grâne pe piatra întinsă și le strivește cu făcălețul înainte și-napoi, astfel încât, pe măsură ce porumbul este zdrobit pe piatra de moară rămâne un strat de pastă. La interval de câteva minute ea își bagă mâinile în apă și stropește piatra ca să nu se lipească de ea pasta obținută. Dacă prietena noastră ar locui într-un *pueblo* sau la oraș, treaba ei ar fi puțin mai ușoară, pentru că atunci ar merge la o moară, unde porumbul ei spălat și fiert ar fi imediat transformat în *masa*. În oraș moara este ușor de localizat, căci acolo se îndreaptă un șir continuu de femei indiene, cu coșuri de porumb ce se leagănă grațios pe cap.

Dar să ne întoarcem la metoda mai primitivă. Masa de pastă de pe piatra de moară este împărțită acum în mai multe părți, pentru a-i face munca mai ușoară atunci când începe frământatul. Acum ia câte una din aceste bucăți pe

care o presează cu palmele, turtind-o. Acum urmează sunetul pe care l-am auzit, căci ea își tot plesnește mâinile, făcând aluatul din ce în ce mai subțire. După fiecare plesnitură întoarce ușor aluatul cu degetele de la mâna dreaptă și astfel tortilla se tot rotește, până când este modelată așa cum trebuie și are grosimea pe care o dorește. Între timp auzim aceleași sunete de plesnituri ce vin de la toate corturile din apropiere, iar acest cor de plesnituri înseamnă că se pregătește masa, așa că este de bine!

Imediat ce tortilla este pegătită, este întinsă pe o formă de copt din lut, numit *comal*, ce este așezat pe cărămizi sau bucăți de metal, pe un foc de lemn sau cărbune. O coace pe o parte câteva minute până se usucă și se rumenește puțin, apoi o întoarce și o coace și pe partea cealaltă. Focul de sub *comal* este destul de iute, astfel că pentru a nu-și arde degetele, bucătăreasa trebuie să lucreze cu tortilla cu o rapiditate ce aproape seamănă cu mișcările unui prestidigitator. Fiecare tortilla coaptă este pusă în coș și este acoperită cu un prosop curat. Am observat că tortilla este tot timpul acoperită cu un prosop, ca să rămână caldă mai multe ore.

Pare ciudat că nu se pune nimic în porumb pentru a condimenta tortilla, așa că am întrebant de ce nu se pune nici măcar sare. Ea ne spune că indienilor nu le prea pasă de sare, dar uneori o folosesc. Dacă au de gând să plece într-o călătorie mai lungă se fac tortilla speciale. Înainte să fie frământate se pune multă sare și lucrul acesta se face pentru a le păstra mai mult timp. Aceste tortille sărate țin mai multe săptămâni;

apoi, când indienii se opresc pe drum să mănânce, fac focul, reîncălzesc tortillele și masa este gata. În timp ce coace restul tortillelor gospodina are timp să stea de vorbă cu noi. Ne aducem aminte că am citit că majoritatea istoricilor sunt de acord cu faptul că porumbul își are originea din partea de sud a Mexicului și cea de nord a Guatemalei. Se presupune că între anii 2000-1000 î.C. *teosinte*, o iarbă grasă, (strămoșul porumbului) creștea în această zonă. Gazda noastră ne spune că porumbul este foarte important pentru indian, deoarece nu-l hrănește doar pe el, ci și pe animalele lui, iar în unele locuri este folosit și la acoperișul locuinței lui. În fiecare an plantatul porumbului este un timp de sărbătoare. Ei se roagă la dumnezeii lor, păgâni și așa-ziși creștini, să le trimită ploaie pentru recolte. Dar dacă dumnezeii lor sunt prea zeloși și le trimit prea multe ploi, chipurile acestor dumnezei au de suferit, căci sunt bătuți și lăsați afară în ploaie.

Tortilla este foarte rezistentă, iar acest lucru este foarte avantajos, deoarece comestibila tortilla mai servește și ca ustensilă de mâncat. La prânz avem fasole neagră, tortilla și cafea, un

menu indian ce variază foarte des, indiferent că este mic dejun, prânz sau cină. Punem fasolea într-un vas, iar cu tortilla formăm un fel de lingură cu care să ducem partea lichidă la gură. Indianul rupe adesea tortilla în bucăți, apoi o amestecă în mâncare cu degetul mare. La început este puțin mai greu, dar ei pot să mănânce o masă întreagă fără să se murdărească pe degete. Mai este și altă mâncare ce se servește cu tortilla, care are o origine mai degrabă spaniolă, iar tortilla ce ține loc de farfurie este un adaos gustos pentru salate, care se pun pe ea din abundență, apoi legume, fasole, brânză și aproape orice ți-ai dori.

Guatemala, ca orice altă țară din lume, a fost foarte afectată de prețurile crescute la alimente, așa că indianul și *Ladino* trebuie să muncească mai mult pentru porția zilnică de tortilla și fasole neagră, dar mulți dintre ei întorc o ureche ascultătoare către evanghelia Împărăției, ce este predicată acum foarte mult în frumoasa lor țară, și realizează că oamenii nu trăiesc doar cu tortilla, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Deuteronomul 8:3; Matei 4:4.

Primii fabricanți ai hârtiei

Cu mii de ani înainte ca omul să facă hârtia, poate cu mii de ani înainte să fi fost creat omul, viespile au produs hârtie de cea mai bună calitate. Astăzi acești fabricanți de hârtie foarte vechi încă își mai practică arta care face minuni. Potrivit unei formule din familie, vechi și secrete, sunt mestecate bucăți de lemn până devin ca o pastă, apoi aceasta este amestecată cu saliva și este împrăștiată în bucăți, să se usuce. Ele nu folosesc procedeul de albire, ca o extravaganță a omului, ce nu adaugă nimic la rezistența hârtiei.

Noi aspecte legate de închinare

Martorii lui Iehova sunt persecutați de comuniști

Comuniștii din Germania de Est au început o campanie de persecuție împotriva martorilor lui Iehova, se pare în încercarea de a termina ce a început Hitler. *Religious News Service* raportează că în Potsdam „poliția poporului” a jefuit casele martorilor și le-a confiscat literatura biblică. În sectorul rus al Berlinului acestor creștini li s-a refuzat dreptul de a folosi sălile pentru întâlniri. S-a raportat că un grup de martori ai lui Iehova a fost dus în lagărul de concentrare de la Buchenwald, pe 9 noiembrie, 1949, acuzați de „rezistență față de Stat”. Publicația din Stockholm, *Svenska Dagbladet*, relatează cum huliștii din Germania de Est au încercat să întreprindă o adunare de ale martorilor lui Iehova din Senftenberg, Brandenburg. Ei au aruncat cu pietre și acid pe coridoare și mulți dintre participanți au avut probleme oculare din pricina fumului.

Condamnați de propriile guri

În septembrie, anul trecut, H.K.Sherrill, episcop al Bisericii Episcopale Protestante, s-a adresat unui auditoriu de 8.000 persoane, inclusiv clerici. El le-a spus tovarășilor săi că „tragedia de astăzi” se datorează faptului că „am uitat că suntem dependenți de Dumnezeu”. Primii creștini, spunea el, au trăit „într-o lume păgână rece și ostilă”, dar și-au predicat mesajul în ciuda

persecuției, a torturii și chiar a morții. Dar astăzi, recunoaște Sherrill, „suntem toți ... prea lumești”. „Am putea foarte bine să ne întrebăm”, a continuat el, „în ciuda tuturor protestelor și a mărturisirilor noastre publice, dacă s-ar întoarce iar Cristos pe pământ, ar găsi el în noi un grup pe care să-l folosească pentru a-și promova scopul și pe care să-i permitem să-l conducă, pe măsură ce se intersectează cu practicile și prejudecățile noastre?”

„Rev.” Dr. R. J. McCracken, pastor în New York, spunea: „Americaniile spun adesea că rușii sunt ateii. Ei sunt ateii, în mod clar. Totuși, n-ar trebui să ne întrebăm în ce sens real și semnificativ putem aplica la noi și la viața noastră națională numele de creștin? ... Este creștin simțul moral al națiunii din politica, afacerile, teatrul, filmele, radioul și televiziunea ei?” Răspunsul evident este un categoric NU!

În apărarea conștiinței

„Nici o țară sau nici un popor nu poate construi o societate cu adevărat democratică dacă la bază nu există un respect profund pentru integritatea conștiinței”. Astfel au declarat treisprezece clerici, educatori și lideri civici, pentru ministrul grec de război, când aceștia au protestat împotriva relelor tratamente aplicate persoanele ce aveau obiecții de conștiință din acea țară. Ei i-au citat pe martorii lui Iehova din Grecia, ca exemple ale celor care au suferit execuții și mulți ani de închisoare pentru simplul fapt că au

refuzat să-și încalce conștiința față de Dumnezeu și să pună mâna pe arme.

Libertatea de închinare refuzată

Când evangheliștii protestanți au fost omorâți cu pietre la Frascati, Italia, aflat la trei mile distanță de reședința de vară a papei, de o gloată condusă de preot, ei au fost numiți „comuniști”. Acuzația de „comuniști”, explica o publicație de-a Vaticanului, s-a datorat faptului că ei „discreditează Biserica Catolică, pe papă și clerul; iau în râs metodele de învățare a doctrinei catolice, a dogmelor și ritualurilor ei; și fac insinuări la adresa comportamentului moral al episcopilor și preoților acesteia”. Congresmanul Ed Gosset, din Texax, a condus un grup la Departamentul de Stat, pentru a protesta față de acest amestec ilegal în libertatea religioasă. Dar am putea întreba de ce Ed Gosset nu a condus un protest asemănător, atunci când o gloată condusă de preot, din Gainesville, din propriul său stat, Texas, le-a

refuzat martorilor lui Iehova dreptul la libertatea de închinare. (a se vedea *Treziți-vă!* din 8 decembrie, 1949)

Vaticanul numit totalitar

Dacă Truman ar fi venit duminică la biserică, 15 ianuarie, ar fi învățat ceva. În predica sa, pastorul lui Truman, E.H.Pruden, a respins invitația papei ca protestanții să devină catolici și să lupte cu comunismul. „Este de neconceput”, spunea Pruden, „ca o formă de totalitarism să poată fi înfrântă de simpla adoptare a unei alte forme, indiferent cât de înalte ar fi idealurile celeilate forme. Simplul fapt că în Italia comunismul a devenit o forță așa de uriașă în acea națiune, după sute de ani de prezență, acolo, a sediului Bisericii Catolice, ne face să ne punem întrebarea dacă Biserica Catolică este cu adevărat răspunsul la comunism, despre care se vorbește așa de des”.

Noutăți din natură

Dintre toate lucrurile, păsările și albinele devin câteodată riscul nr. 1 pentru aviație. De exemplu, porumbeii deranjează aeroportul din Cleveland, decolând și aterizând, fără să țină seama complet de regulile turnului de control. Dacă se prinde unul de elicea unui avion aflată în mișcare pot fi omorâți oameni. La Calcutta, India, un vultur a surprins șase avioane, producând ciocnirea a două avioane. Rezultatul: 9 morți și 37 răniți. Albinele nu sunt așa periculoase, dar când se pun 4.000.000 pe un avion care traversează Canalul Englez, ei bine este destul de grav. În încăierarea care a urmat au murit sute de albine, dar nu înainte să chinuie și să facă rău la 30 de pasageri enervați. Toți au fost de acord că aceasta a fost, cu siguranță, cea mai dureroasă traversare a Canalului, dacă nu cea mai grea. Timp de mulți ani peștele-pumn a trăit într-o siguranță fericită, ca un locuitor disprețuit al adâncimii. Nimeni n-ar fi mâncat acest exemplar

urât, care se umfla cu aer și apă ori de câte ori apărea un posibil dușman. Viclenia lui a fost perfectă, până când, atras de mărimea lui, cineva a verificat dacă era comestibilă coada acestuia. Acum peștele-pumn este foarte căutat, ca delicatesă. Cândva peștele-pumn s-a umflat de prea multe ori, până când a aterizat într-o tigaie care sfârâia. Morala: Nu te umfla ca peștele-pumn! Spre ce se îndreaptă lumea asta? Acum păsările „fac chef” iar cocktailurile sunt servite pentru motani. Squeakie, o specie de papagal mic din St. Petersburg, Fla., se cațără pe o halbă de bere, își îndoaie genunchii, soarbe din bere, și asemenea unui vagabond treaba?! În Nebraska porcii merg cu scos, după ce au consumat o porție de bea pe rupte Martini și cocktailuri din Alcoolicii Anonimi! Timp de Brower, din ținutul Orange, New găini care să facă ouă de Paște. În cele lui „a prins” și acum are mai multe o varietate de culori: albastru, galben, Dar Brower nu este mulțumit. El ou care să lumineze în întuneric.” numai monotona nu. Se distrează când antilope negre și îl învață să se joace

Hrănirea unei gorile care se o problemă. Individul nu se va atinge medicamentul pe care l-a luat. Munca zile, atunci când o vulpe sălbatică a a fost să vâneze zburdalnica vulpe, de vânatoare, cai și strigătele de „tally-ho”. Ca multe altele, o poveste bazată pe cântec și iubire, viață și moarte, iată una care conține cele patru ingrediente, plus o urmă de ciudățenie științifică. Obiceiul țăntarilor de lângă mlaștini este să invite masculii în locașurile femelelor. Femelele îi mormesc, oricum ai privi asta, trimițându-le sentimentalele chemări de iubire în briza plăcută a serii. Toți filfizonii leneși din apropiere vin în zbor. Până acum cântec, dragoste și viață! Moartea a urmat atunci când oamenii de știință au mers în Africa în 1947 și în Cuba în 1948 și au pus microfoane și reportofoane sub ferestrele unde țăntarii făceau curte. În timp ce o micuță domnișoară își cânta pasionatul cântec de dragoste, descris ca un murmur regulat, a fost înregistrată. Mai târziu, când a fost pusă o cursă cu un play-back al aceluia cântec, o mulțime de masculi neastâmpărați s-au avântat în moarte.

de la bar, strigă: „Salut, Joe! Care-i picioarele împleticindu-se, cu un „colț” marihuana. Iar Kiki, un motan spaniol, Manhattan. Bineînțeles, cazuri pentru douăzeci de ani o persoană pe nume York, a cochetat cu ideea de a produce din urmă, după multe încrucișări, ideea speciei de găini care fac ouă cu coajă într-roz, verde trifoil sau culoarea măslinii. spune: „Un prieten îmi cere să produc un Viața unui îngrijitor de la Zoo este orice, înțarcă și hrănește cu biberonul puiul unei cu coșul care îl va transporta la un alt zoo. recuperează după o pneumonie este și ea de lapte, pentru că seamănă cu și joaca îngrijitorilor de pe parcursul unei pătruns în Grădina Zoologică din Bronx, bineînțeles fără haine de vânatoare, câini

Eșecul Confucianismului

Odată cu venirea secolului al XX-lea în China a existat o conștientizare din ce în ce mai mare a eșecului Confucianismului. Deși există de sute de ani, acesta a eșuat să aducă libertate Chinei; a eșuat să-i aducă standarde de viață mai bune, a eșuat să-i aducă pace. Deoarece erudiții Chinei au fost dominați de-a lungul secolelor de teoria lui Confucius despre cunoștință și au neglijat studierea legilor fizice, ce preferă cercetarea relațiilor umane, ea se găsește cu un dezavantaj trist în această Eră Atomică, în care știința știe să determine unde se află o națiune.

După douăzeci și patru de secole de dominație confuciană, guvernul Chinei este încă foarte corupt, ignoranța și superstiția încă stăpânesc masele, analfabetismul n-a fost depășit, iar standardul de viață al omului obișnuit nu a crescut. Religia Confuciană a eșuat să pregătească China pentru era în care trăiește acum sau să aducă realizarea condițiilor ideale, așa cum le vede ea în *Cartea Ritualurilor*, în care se spune:

Când Domnia de Aur va domina în cele din urmă, lumea va aparține tuturor. Ei îi vor alege pe cei virtuoși și capabili să se ocupe de afaceri. Va exista încredere și ajutor reciproc. Oamenii nu doar că își vor iubi părinții și se vor îngriji de proprii copii, ci oamenii în vârstă vor fi fericiți în anii rămași de trăit. Cei buni de muncă vor fi

angajați cu folos, tinerii vor fi crescuți cum trebuie; cei slabi, văduvele, cei cu dizabilități vor fi îngrijiți cum trebuie. Oamenii vor avea tot ce își doresc. Femeile vor avea tovarăși de viață. Peste tot vor exista o mulțime de facilități, așa încât oamenii nu vor mai considera necesar să și le însușească. Munca va fi ceva atât de obiș-

nuit și firesc încât nimeni nu va mai avea grijă să lucreze pentru propriul câștig. Conspirațiile și tulburările vor dispărea pentru totdeauna, împreună cu jafuri, hoții și alte crime. Aceasta este Domnia de Aur.

De vreme ce confucianistul crede că realizarea acestei stări depinde complet de eforturile oamenilor imperfecti există puține șanse pentru poporul chinez ca acest lucru să se realizeze vreodată. Condițiile descrise aici ca rezultând de pe urma stabilirii Domniei de Aur pare să descopere dorința profundă a tuturor raselor pentru restabilirea condițiilor din Eden.

Religia de Stat

Proeminența Confucianismului în guvernul chinez și succesul lui în viața chinezilor s-a datorat puternicului sprijin al formei despotice de guvernare care conduce China de aproape treizeci de secole. Când nobilimea a realizat pe deplin ce instrument puternic ar fi acesta în guvernarea

oamenilor, au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a-l înălța deasupra celorlalte religii. Primul pas pentru a deveni religie supremă de stat a fost în anul 195 î.C., când întemeietorul Dinastiei Han a devenit primul conducător care a oferit jertfe înaintea mormântului lui Confucius, pe a cărui filozofie se bazează religia. Cu toate acestea, poziția supremației nu a fost atinsă, în realitate, până în anul 186 î.C., când a fost înființat Colegiul Confucian al Medicilor, cu un Curriculum ce consta din cinci facultăți ce corespundeau celor cinci *Clasici*, compilați de Confucius.

În anul 125 î.C., când *Clasicii* au fost făcuți baza pentru alegerea serviciului civil de membri în funcții guvernamentale, Confucianismul a devenit ferm înrădăcinat în poporul chinez, controlându-le fiecare cuget, până în anul 1905 A.D., când a început să piardă teren în guvernul chinez și educație, prin îndepărtarea *Clasicilor* ca și cerință a serviciului civil. De atunci înainte China, ca un puternic uriaș, a devenit încet, încet conștientă de legăturile cu care a legat-o Confucianismul de atâtea secole. Referitor la aceasta, distinsul profesor chinez, Chan Wing-Tsit, a făcut observația că „odată cu venirea Renașterii Intellectuale, din 1917, Confucianismul a fost condamnat ca principala cauză pentru căderea Chinei”.

În ciuda realizării din ce în ce mai mari a acestei robii religioase, majoritatea chinezilor, poate 250 milioane la număr, continuă în această metodă de închinare veche de secole. Ei nu vor să-și abandoneze religia primită de la strămoșii lor

și se gândesc, fără îndoială, că ce a fost bine pentru strămoșii lor, este bine și pentru ei. Așa că ei continuă orbește în lanțurile închinării religioase la creatură, vizitând cu regularitate templele, pentru a-i aduce jertfe lui Confucius și multilor lor strămoși.

Deși occidentalii caută Confucianismul ca religie, chinezii nu o fac. Ei o numesc *ju chia* sau *ju chiao*, care înseamnă Școala Învățaților sau Doctrina Învățaților. Acesta este un sistem de instruire ce implică educație, guvernare, reguli de comportament social și religie. Elementul-cheie ce străbate întreg sistemul Confucian este *Chung* și *Shu*. *Chung* este definit ca fiind loial principiilor naturii cuiva, iar *Shu* înseamnă aplicarea acestor principii în interacțiunea cu alții.

Este dificil să definești Confucianismul cu adevărat, pentru că este un sistem de închinare așa de vag și materialist. Punctele lui de vedere s-au schimbat cu fiecare perioadă succesivă din istorie, când filozofi precum Mencius, Han Yu și Shao Kang au contribuit cu propriile păreri la el. Confucianismul n-a rămas neinfluențat de alte religii, căci se vede influența metafizicii budiste în producerea filozofiei raționale, sau Mișcarea Neo-Confucianistă, care domină Confucianismul modern. Și Taoismul și-a pus amprenta asupra Confucianismului, căci aproape toți chinezii care mărturisesc Taoismul sunt și confucianiști. De fapt, majoritatea templelor din China se folosesc pentru a practica Budismul, Taoismul și Confucianismul și același preot oficiază ritualurile oricărui închinător de acolo.

Evoluția Confucianismului

Această religie ciudată a avut ca punct de plecare filozofia lui Confucius, un chinez care a trăit între anii 551-478 î.C. Numele Confucius vine de la *K ung Futse*, care înseamnă stăpânul K ung. Deși recunoscut ca fondator al religiei care-i poartă numele, în toți cei 73 de ani de existență, ca și călător și învățator, el n-a făcut nici un efort pentru fondarea unei religii noi. El era mai interesat de învățăturile din vechime și de obiceiurile și închinarea poporului său și mai degrabă dorea să le reînvie pe acestea decât să înceapă ceva nou. Învățăturile lui erau devotate moralității practice și datoriiilor pe care le au oamenii unii față de alții.

Fără îndoială, lucrul acesta se datora circumstanțelor ce predominau în zilele lui, pe măsură ce guvernarea decădea și se împărțea în state feudale aflate în conflict. Fiind extrem de corupt, guvernul nu putea să țină țara unită ca un întreg. Ca urmare, oamenii sufereau foarte mult și nu aveau impulsul de a-și îmbunătăți moralitatea coruptă. Dorința lui Confucius era să vadă o stare fericită și liniștită, adusă în existență pe tot cuprinsul Imperiului Chinez.

Pentru a realiza lucrul acesta el a susținut, printre alte lucruri, autoritate aproape nelimitată a suveranului asupra slujitorului, a tatălui asupra fiului, a soțului asupra soției, a fratelui mai mare asupra celui mic, o relație strânsă de familie. Bineînțeles, el susținea și Regula de Aur: „Nu face altora ce nu ți-ar plăcea să ți se facă ție”, ca factor de reconciliere pentru problemele din lume.

O idee despre felul de guvern pe care și l-ar fi dorit Confucius se observă din tipul de conducere pe care a exercitat-o peste Chungtu, atunci când a fost numit ministrul acestuia de puterile guvernamentale. El a reglementat manierele și moralitatea oamenilor. A subliniat ce fel de hrană să mănânce fiecare în funcție de vârstă, ce fel de îmbrăcăminte să poarte în particular și cu ocazii speciale, chiar și numărul de plecături pe care trebuia să le facă cineva, atunci când se salutau reciproc. Pentru a înregimenta și mai mult cetățenii, a mers până acolo încât să specifice cât de mare să fie sicriul și cât de adânci și de largi să fie mormintele.

În ce privește părerea sa despre lucrurile spirituale, este citat că a spus: „Înțelepciune înseamnă să renunți la eu, cu toată convingerea, față de datorii morale, și în timp ce respecti ființe spirituale, să stai departe de ele.” Chinezii educați în tradiția Confuciană consideră închinarea la spirite o superstiție ce trebuie înlăturată prin educație și totuși ei acceptă închinarea la strămoși, cu toată seriozitatea. Așadar, ocolind închinarea la demoni, ei s-au poticnit de închinarea la creatură și s-au afundat, cu capul înainte, în groapa religioasă a Diavolului. Referitor la închinarea la strămoși, Confucius a spus cândva: „Când trăiesc părinții ei ar trebui slujiți după regulile bunei-cuviințe. Când mor, ar trebui înmormântați după regulile bunei-cuviințe. După ce au murit ar trebui să li se aducă jertfe după regulile bunei-cuviințe.

Se pare că Confucius n-a crezut în nemurirea sufletului, căci n-a discutat niciodată despre

subiectul vieții după moarte. Explicația pentru închinarea la strămoși pare să se bazeze pe raționamentul că cerul este temelia tuturor lucrurilor, așa că temelia omului sunt strămoșii. Confucianistul consideră că jertfirea pentru strămoși este o expresie a recunoștinței, o readucere aminte a originii lui.

Până în timpul erei creștine închinarea la strămoși se făcea înaintea unui individ, care-l personifica pe cel mort, de obicei un nepot, dar după un timp acest obicei a fost înlocuit cu întrebuințarea tablelor de lemn. Începând din vechime până în secolul al XI-lea, închinarea avea loc în zori, fiind însoțită de ardere de lumânări. Până în prezent închinătorii confucieni respectă obiceiul de a arde lumânări și tămâie, precum și de a aduce jertfe din bani de hârtie. Este interesantă de observat asemănarea dintre aceste obiceiuri și cele ale uneia dintre principalele religii ale lumii noastre moderne, occidentale.

La secole după moartea sa Confucius era venerat de urmași ca orice alt strămoș, dar când Confucianismul și-a întins complet tentaculele asupra minții și vieții chinezului, închinarea la Confucius a fost susținută de toată lumea, fiind declarată obligatorie în școli, de guvern. S-au dat ordine ca în școlile de pe tot cuprinsul imperiului să fie puse portrete ale lui Confucius, iar fiecare prefectură a fost îndrumată să construiască un templu pentru el. Atât de puternic devenise Confucianismul în anul 1370 A.D., ca religie de stat, încât împăratul a înlăturat toate titlurile oficiale date de stat la toți dumnezeii, cu excepția lui Confucius. În cele din urmă, Confucius a fost

înălțat până la nivelul cerului și a primit aceeași jertfă ca el. Aceasta era considerată cea mai înaltă poziție la care putea să fie înălțat.

Concept despre cer

Pentru mintea chinezului de rând cerul este ființa supremă sau zeitatea spre care este îndreptată închinarea. În realitate, este un concept pre-Confucian, căci era venerat de împărați ca zeitate personală perfectă, care răsplătește binele și pedepsește răul, mergând înapoi în istorie. Datoria împăratului era să se închine cerului o dată pe an, cu ocazia solstițiului de iarnă, ca reprezentant al poporului. Observăm în acest obicei chinezesc din vechime influența unui popor care a trăit înainte să fie vorbită limba chineză. Aceștia au fost chiar închinătorii lui Nimrod, din vechime, care au fost întemeietorii primului guvern despotic după Potopul din zilele lui Noe. Este, într-adevăr, semnificativ faptul că o dată pe an creștinătatea modernă observă un obicei asemănător de închinare specială, în perioada solstițiului de iarnă, sau pe 25 decembrie, așa cum făceau chinezii. Acest obicei cu greu ar putea fi numit creștin.

Conceptul Confucian despre cer avea legătură atât cu zeitățile, cât și cu natura. Confucius a observat că „dacă ai comis un păcat împotriva cerului, nu ai un dumnezeu la care să te rogi”, apoi Mencius, care vine la rând imediat după Confucius, a vorbit de nenumărate ori despre „aducerea de jertfe lui Shang-ti”, pe care el îl considera stăpânul cerului. Această impresie zeistică despre cer s-a schimbat într-una mai materialistă,

așa cum este descoperit în *Chung Yung*, cea mai religioasă dintre scrierile lor sacre, unde voința cerului este interpretată în termenii naturii umane. Această carte este una dintre *Cele Patru Cărți* scrise de închinătorii lui Confucius și au fost adăugate la cei cinci *Clasici*, compilate de Confucius pentru a forma scrierile sacre ale Confucianismului. Apoi Han Yu, din perioada Tang, din secolul al șaptelea A.D., a declarat că răsplata și pedeapsa nu vin din cer. Shao Chang Chieh a declarat clar, în secolul al XI-lea, A.D., că „nu există Cer în afara naturii”. Cu păreri variate ca acestea, adăugate constant la doctrina Confucianistă, nu este de mirare că a rezultat în religia vagă, confuză și materialistă de azi.

Înlăturând vâlul confuziei religioase, constatăm că inima omului pare să fie principala preocupare a acestui sistem de închinare. Cu ea ca și origine a binelui, Confucianismul oferă un program cu trei puncte principale: 1. Fiecare cetățean are ca țință morală să fie un *chun-tzu* sau un gentleman. 2. Să fie un membru potrivit în familia sa, lucrând tot timpul pentru prosperitatea acesteia. 3. Să aibă o parte activă în societate, având ca țință realizarea Regulii de Aur. Deci Confucianismul crede că omenirea poate ieși, prin propriile eforturi, din mocirla adâncă în care a căzut și poate păși într-o lume a unității, a liniștii și a păcii. Cu tot raționamentul lui naturalistic și filozofic Confucianismul a condus China pe o cale greșită, căci a eșuat să elimine de aici avariția, lăcomia, asupririle și războaiele,

în pofida multelor lui secole de dominare absolută.

Ca și Budismul, Confucianismul este o altă filozofie umană ce s-a dezvoltat într-o religie falsă împovărată, care stă printre multe alte opere produse de dumnezeul lumii acesteia, pentru a amăgi pe locuitorii pământului. Ea a servit bine scopurile lui Satan, întorcând închinarea, iubirea și atenția multor oameni din China de la Iehova, Creatorul omului și singurul venerat de strămoșii rasei umane, spre filozofie inutilă și închinare la creatură. Bine a avertizat scriitorul Bibliei omenirea: „Ai grijă ca nimeni să nu te exploateze prin filozofie, ghidată de tradiție omenască, urmărind metode materiale de a căuta lucruri, în loc să-l urmezi pe Cristos”. (Coloseni 2:8, AAT)

Deoarece Confucianismul a eșuat să aducă Chinei standarde de viață superioare, unitate, libertate și pace, nu înseamnă că atingerea acestor stări este lipsită de speranță. Dacă ar fi să depindem de oameni pentru realizarea acestor lucruri, am fi într-adevăr fără speranță, dar pentru că avem Cuvântul sigur al Atotputernicului Dumnezeu, Iehova, că o astfel de lume va fi creată de El, știm că nu suntem fără speranță. Sub domnia Sa practicarea Regulii de Aur va fi ceva de la sine înțeles. Cu această perspectivă eșecul Confucianismului n-ar trebui să-i descurajeze pe chinezi, ci ar trebui să fie un impuls pentru ei să afle despre Iehova.

Cuvântul scris versus tradiție

Isus Cristos a intrat în conflict cu clerul din zilele sale, din cauza tradițiilor orale urmate de rabini. Înregistrarea spune: „Atunci au venit la el cărturari și farisei din Ierusalim, zicând: De ce nu respectă discipolii tăi tradiția strămoșilor? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă pâine! Dar, răspunzându-le, el le-a zis: Dar voi de ce nu respectați porunca lui Dumnezeu în folosul tradiției voastre? Căci Dumnezeu a zis: Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta! Și: Cel care își va blestema tatăl sau mama, să moară! Dar voi ziceți: oricine va zice tatălui sau mamei: Ori cu ce te-aș putea ajuta, l-am închinat lui Dumnezeu, nu mai trebuie să-și cinstească tatăl sau mama. Voi ați făcut fără valoare porunca lui Dumnezeu în folosul tradiției voastre. Fățarnicilor, bine a profețit Isaia despre voi când a zis: *Poporul acesta mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba mi se închină ei, învățând doctrine și porunci de-ale oamenilor*”. (Matei 15:1-9, Douay)

Acest lucru este sigur: Scripturile Ebraice din vechime nu ne învață să ne punem credința în tradițiile orale ale religioniștilor, tradiții pe care oamenii le-au înregistrat și le-au publicat ca

fiind egale cu Scripturile inspirate, sau chiar superioare Scripturilor, acolo unde există un conflict între cele două. În această chestiune Scripturile Grecești sunt de acord cu Scripturile Ebraice. Ele nu citează tradiția, ci citează, de sute de ori, din Scripturile Ebraice înregistrate. Când Isus Cristos a fost ispitit de Satan, marele adversar, în timpul celor patruzeci de zile ale sale în pustiu, el s-a împotrivit atacului dușmanului folosind Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Înfruntând prima ispită, el a spus: „*Este scris*: Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu!” Înfruntând a doua ispită, el a spus: Din nou, *este scris*: Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău!” Răspunzând celei de-a treia ispite, el a spus: „Du-te de aici, Satan, căci *este scris*: Să te închini Domnului Dumnezeului tău și numai lui să-i servești!” În fiecare caz el a recurs la Cuvântul scris al lui Dumnezeu pentru a-l respinge pe Diavol. (Matei 4:4,7,10; Deuteronomul 8:3; 6:16; 6:13)

Declarându-și misiunea pe pământ, Isus a citit din profeția scrisă a lui Isaia, de la capitolul 61, versetele 1 și 2. (Luca 4:16-21) Mai târziu, Cristos a spus: „Să nu credeți că am venit să distrug

legea sau profeții; n-am venit să distrug, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură din Lege, înainte să se îplinească toate lucrurile”. (Matei 5:17,18) Religioniștilor împotriviți el le-a dat sfatul să studieze Cuvântul scris al lui Dumnezeu. (Ioan 5:39, 46,47)

Ceva timp mai târziu, când le explica urmașilor lui uimiți experiențele lui ciudate, el a slăvit, din nou, Cuvântul scris al lui Dumnezeu, spunând: „Acestea sunt cuvintele pe care vi le spuneam, cât încă eram cu voi, că trebuie să se îplinească toate lucrurile, tot ce a fost scris despre mine în Legea lui Moise, în Profeți și în Psalmi. Atunci li s-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile și le-a zis: *Este scris!*” (Luca 24:27, 44-46) El nu se referea, în nici un caz, la școlile rabinice, unde învățau tradițiile lor religioase și precepte de-ale oamenilor.

Cazul lui Isus din Nazaret crează un precedent. Aceasta asigură că oamenii care urmează interpretările religioase ale religioniștilor ortodocși și care pun tradițiile oamenilor mai presus de Cuvântul scris al lui Dumnezeu, se vor opune, cu siguranță, adevăraților proclamatori ai Cuvântului lui Dumnezeu și îi vor persecuta. Pavel se folosește ca o ilustrație pentru a demonstra cum reușește o aderare oarbă la tradiții și sisteme religioase să conducă pe cineva în opoziție cu cei care rămân lângă Cuvântul lui Dumnezeu. El mărturisește: „Ați auzit de modul meu de viață din trecut, în religia iudeilor, cum persecutam peste măsură Biserica lui Dumnezeu și făceam dezastru în ea; eram înaintat în religia

iudeilor mai presus decât mulți de aceeași vârstă cu mine, dintre co-naționali mei, fiind excesiv de zelos pentru tradițiile strămoșilor mei”. (Galateni 1:13,14, ASV)

Pavel știa cum îl orbiseră tradițiile religioase, pentru un timp, cu privire la adevărul din scrierile lui Moise și ale celorlalți profeți și din Psalmi. El a mai știut dinainte că oameni care se pretind a fi preoți creștini vor dezvolta un sistem de tradiții și precepte religioase și astfel vor ascunde adevărul de membrii organizațiilor religioase. De aceea, a scris: „Aveți grijă ca nimeni să nu vă amăgească prin filozofie și amăgire, după tradiția oamenilor, după elementele lumii și nu după Cristos”. (Coloseni 2:8, *Douay*) Pavel știa că aceste tradiții ale așa-zisilor părinți ai bisericii sunt minciuni periculoase ce vor oferi o cale falsă pentru salvare, una diferită de cea cuprinsă în Cuvântul scris, inspirat al lui Dumnezeu”. (Galateni 1:7-9).

De aceea, Pavel a rămas lângă Cuvântul scris al lui Dumnezeu atunci când a predicat. El și-a încurajat ascultătorii să verifice cele spuse de el cu exemplarele personale ale manuscriselor Bibliei. Luca le-a numit nobile pe acele persoane care au verificat veridicitatea celor spuse chiar de un apostol. „Frații i-au trimis imediat pe Pavel și Sila, noaptea, la Bereea; când au ajuns acolo au intrat în sinagoga iudeilor. Cei de acolo erau mai nobili decât cei din Tesalonic, căci primeau cuvântul din toată inima și cercetau zilnic Scripturile, să vadă dacă acele lucruri erau așa”. (Faptele 17:10,11) De aceea, atunci când o organizație religioasă le interzice membrilor ei să

citească Biblia și le cere să accepte ce-i învață clerul, fără să compare acele învățături cu Sfintele Scripturi, o astfel de organizație religioasă dezmente afirmația că este apostolică. Apostolul Petru și-a orientat ascultătorii sau cititorii către Cuvântul scris al lui Dumnezeu, ca și călăuza lor strălucitoare, până în ziua venirii Împărăției lui Dumnezeu.

Petru scrie: „Avem cuvântul profetic foarte ferm, la care bine faceți dacă apelați, ca la o lumină ce strălucește într-un loc întunecat, până se va face ziuă și va răsări în inima voastră luceafărul de dimineață. Mai întâi de toate să înțelegeți că nici o profeție din Scripturi nu se interpretează singură. Căci nici o profeție n-a venit vreodată prin voința omului, ci sfinții lui

Dumnezeu au vorbit inspirați de spiritul sfânt. Dar în popor au fost și profeți falși, chiar așa cum vor fi și în mijlocul vostru învățători mincinoși, care vor iniția secte ale pierzării, îl vor tăgădui pe Domnul care i-a cumpărat, aducând asupra lor o distrugere grabnică. ... Nu uitați acele cuvinte pe care vi le-am spus, de la sfinții profeți și de la apostolii voștri, despre preceptele Domnului și Salvatorului nostru”. (2 Petru 1:19-21; 2:1, 3:2, *Douay*)

Petru nu a pretins infailibilitate, nici n-a căutat titluri religioase mărețe sau închinare. El a evitat toate aceste curse construite pe tradiții omenești și a rămas de partea Cuvântului scris, citând din Scripturile Ebraice: „Cuvântul Domnului rămâne pentru totdeauna!” (1Petru 1:25, *Douay*)

A paisprezecea clasă de absolvenți a Școlii Biblice Gilead a Turnului de Veghere

Festivitatea de absolvire a celei de-a paisprezecea clase de la Gilead

Duminică dimineața 1591 persoane erau adunate la Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, pentru festivitatea de absolvire a celei de-a paisprezecea clase. Cuvântarea principală a fost rostită de președintele școlii, N. H. Knorr, despre tema „Calificări pentru serviciu”. El a accentuat nevoia de rugăciune, de cugetare asupra lucrurilor demne de laudă și virtuose, de a folosi un limbaj descriptiv și o vorbire curată, de a cunoaște calificările necesare pentru anumite poziții de serviciu cu răspundere. Mai mult decât atât, acești misionari absolvenți au fost încurajați să rămână lângă numirea lor în străinătate. Le vor permite ei legăturilor de familie să-i tragă înapoi de la lucrarea lor misionară? Nu și-a părăsit Avraam țara natală, în armonie cu porunca lui Dumnezeu? El l-a servit pe Dumnezeu cu credință, într-o țară străină pentru el, dar care i-a devenit, în curând, cămin. Nu va fi făcut tot pământul glorios și nu va fi făcut orice loc de pe el o minunată locuință?

După acest discurs fiecare membru al clasei absolvente a primit un plic ce conținea o fotografie cu clasa și un dar de la Societate care să-l ajute să pornească în noua numire. Toți și-au primit numirile în străinătate, împrăștiind membrii clasei în douăzeci și două de națiuni. Cei care au primit numire în provincia Quebec, Canada, vor pleca imediat acolo, în vreme ce majoritatea celor rămași se vor îndrepta spre New York, pentru a lucra acolo până după congresul internațional, ce va avea loc între 30 iulie și 6 august. În plicurile prezentate la absolvire 99 din cei 103 absolvenți au găsit diplome de merit. După ce ultimul student și-a primit plicul a fost prezentată o rezoluție, care a fost adoptată în unanimitate de corpul de studenți. Aceasta exprima hotărârea lor solemnă de a servi cu loialitate în numirile lor misionare din străinătate. La pagina 27 se găsește o fotografie cu clasa a paisprezecea.

Cele Mai Bune Vești

Ce veste este mai bună decât că împărăția lui Dumnezeu este în acțiune chiar acum, în ceruri? Că sfârșitul întregii răutăți este aproape? Că un „nou pământ” va fi stabilit curând, în care pot trăi pentru totdeauna oameni dreți? Astfel de vești se găsesc în *Turnul de veghere*! De două ori pe lună ea aduce cititorilor ei mângâiere și speranță pentru viitor, explicând vești vitale despre Împărăția lui Dumnezeu, așa cum sunt descoperite de profeția Bibliei și de faptele fizice care se împlinesc. Alăturați-vă miilor de persoane care primesc cu regularitate cele mai bune vești, abonându-vă, astăzi, la *Turnul de veghere*. Abonamentul pe un an costă doar 1 dolar. Cei care vor face abonament până la 1 mai, 1950, vor primi, gratuit, opt broșuri scripturale.

Vă rog să-mi înregistrați cererea pentru un abonament, timp de un an, la *Turnul de veghere*. Înțeleg că dacă trimit această cerere până la 1 mai, 1950, voi primi, gratuit, opt broșuri scripturale.

Nume..... Oraș.....

Stat..... Stradă.....

1-15 februarie

Pactul sovieto-chinez

Guvernul sovietic și regimul comunist chinez, după două luni de negocieri la Moscova, între Mao Tze-Tung și liderii

ruși, au anunțat la mijlocul lui februarie că, în cele din urmă, s-a ajuns la o înțelegere. În această înțelegere este remarcabil un tratat de alianță pe treizeci de ani, care unește cele mai mari două țări dominate de comuniști din lume și unifică 700.000.000 oameni într-un singur bloc, ce se întinde de la Marea Baltică la Marea Chinei. Majoritatea

acestor oameni doar ce au ieșit dintr-o perioadă de sclavie, veche de secole. Înțelegerea mai presupune întoarcerea la China a căii ferate din Manchuria, Port Arthur și Dairen și industria din Manchuria luată de ruși de la chinezi, evaluată cândva la 2 bilioane dolari. Înțelegerea mai confirmă independența completă a Republicii Mongolia. Rusia va

împrumuta Chinei 300.000.000\$, pentru a acoperi produsele cumpărate din Rusia. Din Paris s-a primit un raport că anumite codiciluri secrete pentru tratatul Sino-Sovietic a dat Rusiei posturicheie în guvernul și armata chineze, ca și „consilieri”.

Foamete în China

O depeșă din Shanghai (2/7) arăta că în China, numai la nord de Yangtze, sunt mai mult de 16.000.000 de victime ale foametei. Se spune că aproape 3.000.000 din ei au terminat deja toate proviziile. Între timp U.S. se întreba ce să facă cu surplusul de aproape 50.000.000 de măsurile de cartofi și cu o cantitate de lapte praf și praf de ouă în valoare de 115.000.000 \$.

Comuniștii revendică Formosa

În prima parte a lunii februarie comuniștii chinezi au anunțat încorporarea sub un guvern regional oriental a șase provincii din China de Est. Provinciile sunt: Shantung, Kiangsu, Anhwei, Chekiang, Fukien și

Taiwan (Formosa). S-a mai adăugat că anul acesta comuniștii intenționează să captureze Formosa.

Hirohito este un criminal război?

Ambasadorul sovietic Alexander S. Panyushkin a făcut apel la Departamentul de Stat al S.U.A. (2/1) și a propus ca împăratul Hirohito și alți japonezi să fie acuzați ca și criminali de război, într-un tribunal internațional. Această propunere tardivă a fost privită de Departamentul de Stat ca un efort de a distrage atenția de la eșecul sovieticilor de a repatria peste 370.000 de prizonieri de război japonezi. Ziua următoare, L.B. Keenan, principalul acuzator în procesele crimelor de război ale japonezilor, în 1946, a propus în schimb procesul premierului sovietic Stalin.

„Grecia” din Orientul Îndepărtat

Indochina este privită ca un fel de Grecia din Orientul Îndepărtat, unde se întâlnește Orientul cu Occidentul. Guvernul

francez (2/2) a făcut o ratificare finală a regimului Bao Dai. Sovieticii recunoscuseră guvernul „rebel” al lui Ho Chi Minh cu două zile înainte, mișcare la care francezii au protestat puternic. Britania și U.S. au sprijinit rapid regimul sponsorizat de francezi al lui Bao Dai, acordând, totuși, recunoaștere în mai puțin de o săptămână și în același timp recunoscând celelalte state ale Indo-Chinei: Laos și Cambodgia. Franța a încheiat procesul de a oferi independență celor trei state ale fostei colonii din Orientul Îndepărtat, dar între timp Bao Dai, fiind sprijinit de trupele franceze, este privit cu suspiciune de statele învecinate franceze.

Ajutor pentru Indonezia

Banca export-import (2/10) a fost de acord să împrumute 100 milioane de dolari noii Republici Indonezia, pentru a ajuta la achiziționarea de bunuri necesare pentru reconstrucția economiei republicii. Bunurile urmează să fie achiziționate din S.U.A.

Revolte între musulmani și hinduși

La mijlocul lunii februarie Calcutta și împrejurimile au fost lovite de revolte cu împușcături, înjunghieri și bombardări. Neînțelegerile sunt puse pe seama războiului economic dintre India și Pakistan și au fost agravate de lupte puternice pentru Kashmir, revendicat atât de musulmani cât și de hinduși.

Este Truman pentru un stat polițienesc?

Dacă dăm președintelui ce i se cuvine, trebuie aprobată și atitudinea lui că a sa poziție nu-l scutește să respecte legile care guvernează pe cei mai mult de 140.000.000 locuitori. El a spus: „Ca președinte, cred că este necesar să fiu mai atent în respectarea legii decât orice alt om. Această declarație este în contrast izbitor cu cuvintele senatorului din Nebraska, Wherry, care a spus: „Președintele Truman are de gând să naționalizeze America, așa cum naționalizează ei Marea Britanie. Acesta este modelul. El a cerut oficial putere, putere

și iar putere”. El a adăugat că președintele a propus planuri radicale care duc direct la un stat polițienesc”.

Coșmarul „lumii” de frică

Având în vedere ordinul președintelui de a merge mai departe cu fabricarea bombei cu hidrogen, senatorul U.S. McMahon a urgentat să fie luate măsuri extreme (în prima parte a lunii februarie) pentru a împiedica un război atomic și a sugerat o campanie mondială de 50.000.000.000 \$, prin care U.S. să ajute țări din toată lumea, comuniste sau ne-comuniste și să liniștească tensiunile. Senatorul Tydings, alarmat și el de posibilitatea unui război cu bombe cu hidrogen, a îndemnat ca președintele să propună o conferință internațională de dezarmare, „pentru a pune capăt coșmarului lumii de frică”. Secretarul de Stat, Acheson, a spus că aceste discursuri arătau spre ce ținta U.S., dar nu arătau și modalitatea de a ajunge acolo. El a spus că „Uniunea Sovietică ar fi fără valoare, dacă nu s-ar baza pe putere și nu ar fi sprijinită de forță”.

Criză de cărbune în S.U.A

După disputa ce a culminat în urmă cu zece luni, ce a implicat minierii, operatorii și guvernul (ca să nu mai amintim și trecătorii nevinovați) în cele din urmă președintele Truman a făcut pașii (2/11) pe care căutase să-i evite. El a recurs la folosirea legii Taft Harley și a obținut un decret al Curții ce-i obliga pe mineri să se întoarcă la lucru. John L. Lewis, președinte al Sindicatului Minerilor, le-a comunicat minerilor ordinul Curții, dar n-au făcut nimic. Ei au refuzat să se întoarcă la lucru, 370.000 dintre ei insistând să fie reînnoit contractul ce expira în iunie. Între timp, rezervele de cărbune se redusese destul de mult, în urma strategiei săptămânii de trei zile lucrătoare și a celorlalte manevre ale lui Lewis. Situația era departe de a duce la o soluționare pașnică, observând că minierii nu-i dădeau atenție președintelui, să nu mai spunem ce președinte. Situația a fost numită „fantastică” și s-a înrăutățit treptat.

Decese accidentale în U.S.

Consiliul de Siguranță națională a anunțat (2/5) că în decursul anului 1949 91.000 de bărbați, femei și copii și-au pierdut viața în accidente. Dintre acestea, 31.000 decese s-au datorat accidentelor auto, 9.400.000 persoane au suferit pagube, ce au avut ca rezultat o pierdere economică de peste șapte miliarde de dolari.

Prea multă religie

A fost vorba de prea multă religie la Colegiul Wheaton, când timp de 38 de ore, zi și noapte, a continuat liturgia (2/11). Autoritățile au solicitat o pauză la „învierea maraton”, considerând că studenții au fost destul de reînviați și ar fi cazul să se întoarcă la ore.

Venitul național al U.S.A.

Biroul de Recensământ a anunțat în prima parte a lunii februarie că venitul național, în 1949, a fost de 210 miliarde \$, care este doar cu 2 miliarde \$ mai puțin decât în anul 1948. Biroul a mai spus că deși venitul familiei era cel mai mare din istorie, prețurile au crescut odată cu veniturile, așa că o

familie obișnuită nu o ducea mai bine decât în timpul războiului.

Industria de bază închisă

Compania de ceasuri Waltham și-a închis ușile (2/3), lăsând șomeri 1.231 muncitori pricepuți. În timpul ultimelor două războaie compania a transformat părți ale instrumentului de precizie. The Reconstruction Finance Corporation a fost acuzată de vânzarea industriei americane de fabricare a ceasurilor „în aval”, refuzând să transforme în capital cei 2.000.000\$. Un membru din consiliul de administrație a spus: „Nu poți pune în evidență o bombă A sau o bombă cu hidrogen dacă nu ai muncitori cu precizie care să fabrice detonatorul”. Singurul loc în care mai pot fi găsiți acești muncitori este în Elveția, care în 24 de ore ar putea fi în interiorul Cortinei de Fier și nu în exteriorul ei.

„Mighty Mouse”

În prima parte a lunii februarie s-a anunțat că Forța Navală S.U.A. a produs o puternică

rachetă, pentru lupte aeriene, în cazul unor viitoare războaie. Racheta se numește „Mighty Mouse” și are viteză și rază de acțiune mai mari decât rachetele dezvoltate în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. O lovitură directă va distruge orice avion cunoscut.

Chilele au fost puse

A fost pusă chila celui mai mare vas de mărfuri făcut pentru U.S.A. (2/8), la Newport News, Virginia. Acesta va fi un vas cu atracție, primul într-o perioadă de decenii, care va concura cu „Reginele” Britaniei. Va costa 70.373.000 \$ și va avea o lungime de cel puțin 980 picioare și va fi înregistrat cu o greutate de 48.000 tone. La Quincy, Massachusetts, a fost pusă chila unui super-distruător (2/1), iar la Bath, Maine, vor fi construite două distrugătoare asemănătoare.

Confederația profesorilor

Prima parte a lunii februarie a văzut formarea Confederației mondiale a profesorilor, deoarece a fost adoptat un plan provizoriu de reprezentanții celor

trei asociații internaționale majore ale profesorilor. Dr. W. F. Russell, președinte al Colegiului Profesorilor, de la Universitatea Columbia, a estimat că 3.000.000 profesori, din 55 de țări din afara Cortinei de Fier, se vor alătura Confederației. Scopul principal al organizației este să dezvolte o concepție despre educație care are ca scop promovarea înțelegerii și bunăvoinței internaționale, pentru a apăra pacea, libertatea și respectul pentru demnitatea umană.

„Bunii vecini” din Caraibe

În prima parte a lunii februarie, reprezentanți ai organizației Inter-America se aflau în drum spre Caraibe, pentru a cerceta cea mai fierbinte dispută de pe scena Inter-America. Avea loc un conflict urât între Republica Dominicană, pe de o parte, și Haiti, Cuba și Guatemala, pe de altă parte. Unitatea Emisferelor era în echilibru și politica de bun vecin era respinsă. Dictatorul dominican Trujillo făcuse acuzații că celelalte guverne oferiseră ajutor forțelor din

interiorul granițelor lor, care aveau ca scop să pună mâna pe guvernul dominican. El a cerut guvernului său să-i dea puterea de a declara război; a primit această putere. Haiti, care ocupă aceeași insulă micuță împreună cu Republica Dominicană, l-a acuzat pe Trujillo că plănuia să se scuze pentru că-și folosea puterile de război. Atât Haiti cât și Republica Dominicană au făcut apel la tratatul Inter-American. De aceea, comisia de anchetă este în cercetare.

Argentina îi eliberează pe „complotatori”

După o cercetare a pretinsului complot, „coordonat din străinătate să provoace neînțelegeri în Argentina” s-a anunțat (2/9) că noile dovezi au arătat că nu fusese un complot. Au fost eliberați toți suspecții, inclusiv doi cetățeni americani și unul britanic, iar în schimb a fost reținut informatorul pentru cercetări. Cât timp s-au aflat în arest „complotatorii” au fost ținuți la secret.

Relații comerciale între Rusia și Spania

În raportul *U.S News and World* se spunea (2/3): „Generalul Franco al Spaniei, deși vorbește împotriva Rusiei, construiește relații comerciale cu Rusia. Franco exportă mercur, plumb și textile în schimbul bumbacului, petrolului și a îngrășământului artificial de la Stalin. Tratatul au fost încheiate de intermediari în Egipt, Iran și Afganistan”. Între timp se presupune că Vaticanul manifestă rezerve față de Franco, amânând negocierea unui nou tratat

Raport despre Planul Marshall

În raportul anual al Consiliului pentru Planul Marshall, emis la Paris (2/7), s-a arătat că producția și comerțul străin din Europa Occidentală și-au recâștigat volumul dinainte de război, iar deficitul dolarului s-a redus aproape la jumătate în doi ani. Potrivit lui Paul G. Hoffman, administrator economic al planului, progresul spre liberalizarea comerțului

în Europa este însă „dezamăgitor”.

Politica britanică

Proclamația regală emisă de rege (2/3) a fost citită ziua următoare de un „crainic” îmbrăcat în haine medievale. Acesta era modul oficial de a dizolva Parlamentul și de a pregăti calea pentru alegeri. Deși astfel de chestiuni sunt în Britania mai rapide decât în U.S.A., au fost făcute câteva declarații destul de puternice. Winston Churchill a declarat că dacă guvernul laburist britanic se întorcea la conducere „vor fi făcuți alți pași pe calea spre robie totalitară”. El a mai propus „o altă discuție cu Uniunea Sovietică” pentru a rezolva diferențele dintre Est și Vest și pentru a pune capăt cursei înarmării.

Secrete atomice oferite Rusiei

Dr. Klauss Emil Julius Fuchs, om de știință ce a avut acces deplin la secretele bombei atomice și a celei cu hidrogen, a fost acuzat în Londra (2/3) că ar fi oferit secrete atomice

Rusiei. O săptămână mai târziu el a mărturisit că se angajase într-o activitate de trădare pe o perioadă de șapte ani. El a mai dat numele mai multor confederații care l-au ajutat să plaseze secretele atomice în mâna rușilor.

Orașul Bonn și germani fără ocupație

Cancelarul Konrad Adenauer a propus (2/9) să se cheltuiască 3.400.000.000 mărci germane (800.000.000 \$) pentru a rezolva problema șomajului din Germania de Vest. Banii urmau să fie folosiți pentru: 1. Construirea de locuințe. 2. Reparații de căi ferate. 3. Oferirea de inițiative pentru persoanele fără ocupație. 4. Contracte pentru export. 5. Reconstrucție servicii poștă, telefon, telegraf. 6. Credite pentru afaceri mici și mijlocii și meșteșuguri. Propunerea a fost primită fără entuziasm de deputați, iar unul dintre ei a acuzat guvernul că era vinovat de lipsa locurilor de muncă.

Discursul de la Stuttgart

John J. McCloy, diplomat S.U.A. în Germania, a fost în S.U.A. În prima parte a lunii februarie a fost acolo pentru o săptămână pentru a afla care era atitudinea americanilor față de o reînviere a Nazismului în Germania. El a aflat, în urma conferinței cu președintele Truman și secretarul de Stat Dean Acheson. Întors în Germania, s-a adresat unei mulțimi de 1.600 germani, în Stuttgart (2/6) și a spus: „Am spus poporului american că mă îngrijorează reapariția grupurilor naționaliste; că, după judecata mea, încă mai există mult tradiționalism și autoritarism în viața germanilor; că mulți foști naziști și naționaliști indezirabili își fac loc înapoi în locuri importante”. El a accentuat că „nerecunoscându-și vina, poporul german doar își amintește docilitatea cu care majoritatea lor au acceptat crimele naziste”. În timp ce poporul german va fi ajutat să dezvolte un stat pașnic, democratic și de sine-stătător, trebuie să „renunțe la mijloacele de a duce război”.

Granițele Germaniei sunt nesigure

Jacob Kaiser, ministrul de Externe din Germania de Vest, a emis o declarație (2/12) că țările Oder Neisse din Germania de Est aparțin încă Germaniei, iar recunoașterea unei „frontiere de pace” acordată de

guvernul din Zona de Est, care dă aceste teritorii Poloniei, nu afectează pretenția Germaniei.

Răscoală în Liberia

Liberia, Africa de Vest, a declarat stare de urgență (2/14) pe domeniul plantațiilor de cauciuc concesionate pe un

milion de acri, în urma unei serioase răscoală a muncitorilor pentru salarii. Liberienii sunt urmașii sclavilor eliberați din U.S., care au întemeiat republica cu ajutorul președintelui James Monroe

„Este Timpul

să vă

TREZIȚI!”

Isus a zis: „Binecuvântați sunt ochii care văd!”

Sunt ochii voștri deschiși sau închiși la semnele timpurilor?

Ascultați emoționantul discurs public!

„ESTE TIMPUL SĂ VĂ TREZIȚI!”

Vi s-a părut vreodată că trăim într-un timp deosebit din istoria lumii? Nu a adus răutatea semănată o recoltă de violență și ură? Nu a întâmpinat fiecare efort al oamenilor de a restabili lumea la o stare de sănătate, de altfel sinceri, înfrângere și disperare crescută? Fără îndoială, v-ați întrebat de ce trebuie să se întâmple așa în această eră a iluminării și a cunoștinței crescute, unde există o capacitate extraordinară de a face bine, de ce trebuie să pară viitorul mai întunecat înaintea omenirii care se zbate? Au vreo semnificație specială evenimentele din zilele noastre? Ce ne rezervă viitorul?

Răspunsurile la aceste întrebări și la altele ce au legătură cu subiectul vor fi oferite într-o lectură publică din Biblie, gratuită, intitulată „Este timpul să vă treziți!” Această cuvântare, prima dintr-o serie nouă și interesantă, va fi prezentată în multe comunități în luna aprilie. Timpul și locul când vor avea loc vor fi anunțate local. Atunci când vă veți familiariza cu aceste fapte veți fi de acord că „Este timpul să vă treziți!” Puteți obține cuvântarea scriind la cea mai apropiată Sală a Împărăției de voi. Mai multe informații despre seriile de lecturi de mai sus pot fi obținute de la comunitatea de care aparțineți.